Περιοδος 2η,
Νο 103
Ιουνης 2001
50 σεντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

ΓΕΝΟΒΑ 2001
εναντια στη σύνοδο των 8 "πλανηταρχών"
Παγκοσμιοποιήστε την αντίσταση
σελ. 6–7

Τιμη ενίσχυσης 1 λίρα

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΕΠΙΜΕΝΕΙ... ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ, ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ, ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ

Μετά τη νίκη στις εκλογές

ΝΙΚΗ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

Οι εκλογές της 27 Μάη ανέδειξαν πρώτο κόμμα το ΑΚΕΛ (34,7%), με δεύτερο τον Συναγερμό (34%). Παρόλη τη διαφορά στήθους, το ΑΚΕΛ για πρώτη φορά μετά από 20 ολόκληρα χρόνια παίρνει την πρωτιά από τον Συναγερμό. Ο Αναστασιάδης έτρεξε αμέσως μετά τις εκλογές να δηλώσει πως «είναι λάθος να συνδέεται το αποτέλεσμα των εκλογών με την πολιτική της κυβέρνησης»! Όμως τα αποτελέσματα των εκλογών, όπως και η αύξηση των ποσοστών του ΑΚΕΛ, χαροποίησαν κάθε εργαζόμενο που ήθελε να τιμωρήσει την κυβερνητική παράταξη.

συνέχεια στη σελ. 3

Σαμψών: σύμβολο του Πραξικοπηματος και του Σωβινισμού

Η κηδεία του πραξικοπηματία και τουρκοφάγου Σαψών μετατράπηκε απο τους ακροδεξιους υποστηριχτές του σε σωβινιστικό πανηγύρι, προκαλώντας για άλλη μια φορά τα δημοκρατικά αισθήματα της συντριπτικής πλειοψηφίας των ελληνοκυπρίων. Αφού τον εκθέσαν δυό μέρες για «λαϊκό προσκύνημα» τον έθαψαν με τιμές ήρωα.

Η κυβέρνηση Κληρίδη δήλωσε πως δέν θα εκπροσωπηθεί στην κηδεία, αλλά αυτό δεν εμπόδισε το κυβερνητικό κόμμα του Συναγερμού να εκπροσωπηθεί με τον πρόεδρο του και το σύνολο της ηγεσίας του. Είχαν ακόμα και το θράσος, με δηλώσεις τους στα κανάλια, να τον χαρακτηρίζουν σαν ένα ήρωα και αγνό αγωνιστή. Αυτό είναι όχι μόνο εξοργιστικό αλλά και ενδεικτικό της αναίδειας που χαρακτηρίζει όλο τον πολιτικό χώρο που τον έκανε συμβολο του και τολμά να τον χαρακτηρίζει ήρωα.

Οι εργαζόμενοι και γενικά οι απλοί άνθρωποι στην Κύπρο, δεν έχουν κανένα δάκρυ για να χύσουν για τον οχταήμερο προεδρο του πραξικοπήματος.

Ο Σαμψών δέν είναι μόνο το σύμβολο του πραξικοπήματος αλλά και τών σωβινιστών, των πολέμιων της επαναπροσέγγισης. Ειναι το λιγότερο υποκρησία ο Συναγερμός να στήνει γραφεία επαναπροσέγγισης και την ίδια ώρα να τιμά τον τουρκοφάγο Σαμψών. Ο Σαμψών με τα «ανθραγαθήματα» του το 63-64 στην Ομορφίτα και τη Νεάπολη, είναι βαθεία ταυτισμένος στην συνείδηση των απλών ανθρώπων και στις δύο πλευρές, με την καταπίεση και το μίσος που δημιουργήθηκε ανάμεσα στις δύο κοινότητες. Στη τουρκοκυπριακή πλευρά έχουν στηθεί πολλά μνημεία εκεί που είνα θαμμένα τα θύματα του για να θυμίζουν το εθνικιστικού μίσος που έκφρασε με το πιο βαρβαρο τρόπο ο Σαμψών.

Ο Συναγερμός είναι το κόμμα που έδωσε και δίνει πολιτική κάλυψη και στήριξη στους πραξικοπηματίες εκλέγοντας για χρόνια τον Παρισσινό και τον Π. Δημητρίου - υπουργοί και οι δυό της πραξικοπηματικής κβέρνησης- σάν βουλευτές και τον τελευταίο σαν αντιπρόεδρο του κόμματος.

Στις πρόσφατες εκλογές κατέβασε και έκλεξε βουλευτή Αμμοχώστου τον ίδιο το γίο του Σαμψών. Το πρόβλημα φυσικά δέν ειναι απλά η συγγένεια, αλλά οι πολιτικές θέσεις τις οποίες υποστηρίζει ο Σαμψών ο νεότερος. Μιλώντας στην κηδεια του πατέρα του δήλωσε πως «παίρνει την σημαία απο τα χέρια του πατέρα του και συνεχίζει τον αγώνα μέχρι την τελική δικαίωση την ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα». Ολα αυτά κάτω απο τα χειροκροτήματα ολόκληρης της ηγεσίας του Συναγερμού και του υπόλοιπου εθνικιστικού και ακροδεξιού συναφιού που μαζεύτηκε στη κηδεία.

Ο Σαμψών σε δράση το 1963 - 64. Τα "ανδραγαθήματα" του σε βάρος των τουρκοκυπρίων συνέβαλαν όσο λίγα περιστατικά στην ανάπτυξη του μίσους και τις καχυποψίας ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους και των δύο πλευρών

Μ ολο αυτό το συνάφι οι τουρκοκύπριοι δεν θέλουν, ούτε μπορούν να επαναπροσεγγιστούν, το ίδιο και ακόμα παραπάνω ίσχύει και με τους ελληνοκύπριους εργαζόμενους και απλούς ανθρώπους. Καμιά συναίνεση και συνεργασία με τους «συναγωνιστές» του Σαμψών δεν θέλουμε. Ο Σαμψών μπορεί να έφυγε, ομως η μάχη ενάντια στον σωβινισμό και την ακροδεξιά συνεχίζεται.

Νίκος Αγιομαμίτης

Νομιμοποίηση όλων των ξένων εργατών

Η καταδίωξη και βάρβαρη μεταχείρηση των ξένων εργατών από την αστυνομία δεν περιορίζεται πιά στις επιχειρήσεις σκούπα που κατα καιρούς εξαπολύουν, αλλα επεκτίνεται και στα χωρικά ύδατα της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Με την αγορά ειδικού σκάφους και τεσσάρων ραντάρ αξίας 13 εκατομυρίων λιρών, «προλαμβαίνουν» την είσοδο των ξένων εργατών. Χωρίς κανένα ίχνος ντροπής αφήνουν δεκάδες απελπισμένους ανθρώπους,που αναζητούν ελπίδα ζωής σε κάποια χώρα, μέσα σε σαπιοκάραβα και «βάρκες φέρετρα» με κίνδυνο να θαλασσοπνιγούν.

Η κυβέρνηση εχει απελάσει τους περισσότερους απο τους ναυαγούς που κατάφεραν να αποβιβαστούν ακόμα και όσους ζήτησαν πολιτικό άσυλο. Ο Κόσιης υπερηφανεύεται οτι τα περιπολικά σκάφη της αστυνομίας εντοπίζουν και εμποδίζουν την είσοδο ξένων εργατών σχεδόν καθημερινά, κτίζοντας έτσι την εικόνα οτι απειλούμαστε απο μια εισβολή δεκάδων χιλίαδων ξένων εργατων.

Οι ηγεσίες των συντεχνιών ΣΕΚ και ΠΕΟ κάθε τόσο καταγγέλουν την κυβέρνηση για «αδράνεια» και ζητούν να κόψει εντελώς τις άδειες εργοδότησης των ξένων σε κλάδους οπως οι οικοδομές, τα ξενοδοχεία, και την μεταποιητική βιομηχανία. Απειλούν ακόμα και με απεργιακές κινητοποιήσεις.

Για την ανεργία και τα χαμηλά μεροκάματα δεν φταίνε οι ξένοι εργάτες αλλά τα αφεντικά. Οποίος κλάδος της οικονομίας αντιμετωπίζει προβλήματα και περνά κρίση, οι εργοδότες για να περισώσουν τα κέρδη τους απολύουν προσωπικό, παραβιάζουν τις συλλογικές συμβάσεις ζητούν μείωση μισθών και άλλων ωφελημάτων. Οι ηγεσίες των συντεχνιών αντί να οργανώσουν την αντίσταση και να υπερασπιστούν τις δουλείες των εργαζομένων, χρησιμοποιούν τους ξένους σαν εξηλαστήρια θύματα και στρέφουν τους ντόπιους εργάτες ενάντια στους ξένους.

Η πάλη ενάντια στον ρατσισμό δέν μπορεί να γίνει με απλές διακυρήξεις για διεθνισμό και αλλυλεγγύη, αλλά χρειάζεται πολύ συγκεκριμένα αιτήματα. Στην Ελλάδα που η ανεργία είναι ψηλότερη απο τη Κύπρο, και το βιωτικό επίπεδο χαμηλότερο, η ΓΕΣΕΕ (Γενική Συνομοσπονδία Εργατών Ελλαδας), είχε σαν ένα απο τα αιτήματα της για τίς συντάξεις, την νομιμοποίηση όλων των μεταναστών έτσι που και με την δική τους εισφορά να καλυφθεί το έλλειμα στα Ταμεία Κοινωνικών Ασφαλίσεων. Τέτοια συγκεγκριμένα αιτήματα όχι μονό εξαλείφουν το ράτσισμο και την ξενοφοβία αλλα δίνουν και οφέλη στην ίδια την ντόπια εργατική τάξη.

Μόνο έτσι ρίχνουμε τα τείχη και τους διαχωρισμούς που κτίζει ο καπιταλισμός ανάμεσα στους εργάτες. Για να μας διασπά μας χωρίζει ανάλογα με το χρώμα, την φυλή και το φύλο. Χωρίς να ξεπετάξει απο πάνω της τον ρατσισμό η εργατική τάξη δεν μπορεί να πετύχει καμιά απελευθέρωση.

Δήμητρα Χριστοδούλου

Απο παλιότερη κινητοποίηση έξω απο την αστυνομία Λάρνακας

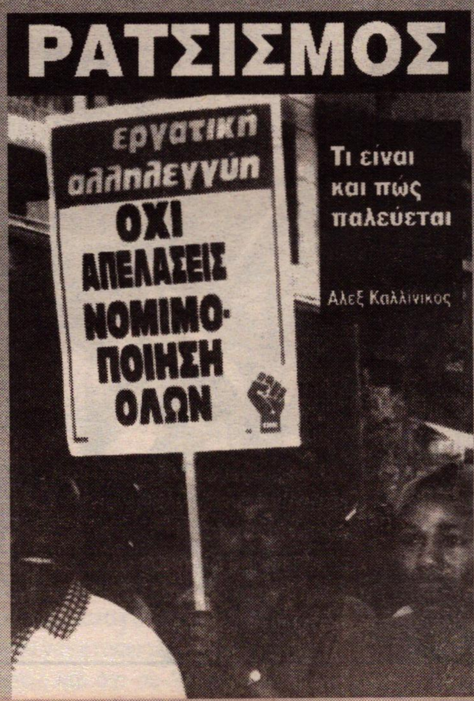

Ενα βιβλίο απαραιτητο για τον καθε ένα που θέλει να δώσει την κόντρα με τον ρατσισμό. Που δεν θέλει να δεί την αναβίωση των ναζιστών.

Μπορείτε να το βρείτε στο βιβλιοπωλείο της Εργατικής Δημοκρατίας τηλ. 02-349959

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Να μετατρέψουμε σε αγώνες αυτό που είπαμε με την ψήφο μας

συνέχεια απο σελ.1

Οι δημοσκοπήσεις που έβγαζαν διαρκώς το ΑΚΕΛ πρώτο κόμμα με μια ψαλίδα αρχικά 5-6 μονάδων πανικόβαλαν ολόκληρη την ηγεσία του Συναγερμού και την κυβέρνηση. Γι' αυτό επιστράτευσαν τον κυβερνητικό μηχανισμό που έχουν στην διάθεσή τους. Σε μια προσπάθεια επηρεασμού των ψηφοφόρων έγιναν εγκαίνια σχολείων και σταθμών αφαλάτωσης, δόθηκαν συντάξεις και επιδόματα, ασκήθηκαν πιέσεις, έγιναν «εξυπηρετήσεις» και προσλήψεις «ειδικών» αστυνομικών και εκτάκτων στο δημόσιο.

Όλα αυτά βέβαια δεν είναι πρωτοφανή αλλά αντίθετα, ήταν σε μεγάλο βαθμό αναμενόμενα. Η πραγματικότητα όμως για το πως ο ΔΗΣΥ κατάφερε να μικράνει την ψαλίδα της διαφοράς είναι πολύ πιο σύνθετη.

Ενάντια στην «πόλωση»;

Για το ΑΚΕΛ ουδέποτε υπήρχαν καλύτερες προϋποθέσεις για να αναμετρηθεί με την δεξιά και να μετατρέψει την νίκη της αριστεράς σ' ένα πραγματικό θρίαμβο και να μετατρέψει την ήττα του Συναγερμού σε πανωλεθρία. Είναι η πρώτη φορά που υπήρχε τόσο έντονη η ταξική πόλωση σε προεκλογική περίοδο. Τα στοιχεία που όρισαν την προεκλογική περίοδο ήταν οι αλλεπάλληλες και δυναμικές απεργίες (δασκάλοι, καθηγητές, γιατροί, δημοσίοι, τραπεζιτικοί, μαθητές), και τα μεγάλα κοινωνικοοικονομικά ζητήματα που ανοίχτηκαν - η μεγάλη ληστεία του χρηματιστήριου που έφαγε δισεκατομμύρια λίρες, το ΓΕΣΥ που ψηφίστηκε λίγη ώρα πρίν κλείσει η απερχόμενη Βουλή, τα προβλήματα στον τομέα της δημόσιας Παιδείας, Υγείας και κοινωνικής πρόνοιας. Είναι η πρώτη φορά που το κυπριακό έμεινε σχεδόν τελείως στο περιθώριο των εκλογών.

Παρ΄ολα αυτά εκείνο που σημάδεψε την προεκλογική εκστρατεία του ΑΚΕΛ, ήταν το «ήπιο κλίμα» και η αποφυγή της «πόλωσης» και της σύγκρουσης παίζοντας βασικά στο γήπεδο του Συναγερμού. Όπως πολύ χαρακτηριστικά δήλωσε ο Χρίστου: *«Θα κάνουμε ό,τι εξαρτάται από εμάς να μην υπάρξει όξυνση γι' αυτό και τα θέματα που επιλέξαμε για τις τελευταίες μέρες είναι η νεολαία και ο πολιτισμός...»* (*Φιλελεύθερος* 13/5/01). Το αποτέλεσμα ήταν το ΑΚΕΛ να κρατάει απολογητική στάση απέναντι στις επιθέσεις του Συναγερμού.

Στις κατηγορίες για «αντιευρωπαϊσμό», απαντούσε ότι «εμείς είμαστε πιο Ευρωπαίοι από εσάς» κι ότι το κόμμα προώθησε όλα τα νομοσχέδια που οδηγούν στην εναρμόνιση, τα οποία βέβαια είναι όλα νομοσχέδια που χτύπησαν τις εργατικές κατακτήσεις. Κατηγόρησε την κυβέρνηση για «έλλειψη οράματος» και για «ανικανότητα διακυβέρνησης» αντί να την καταγγείλει σαν κυβέρνηση των καπιταλιστών, που προωθεί τις ιδιωτικοποιήσεις και το κτύπημα των εργατικών καταχτήσεων για να καλύψει τις ανάγκες που επιβάλλει η οικονομία της αγοράς. Αφήσε ουσιαστικά τον θυμό και την αγανάκτηση που υπάρχει σε ένα μεγάλο κομμάτι των εργαζομένων (που εκφράστηκε με τις απεργίες και τις δημοσκοπήσεις) να πάει χαμένο και επέτρεψε στο Συναγερμό να συσπειρώσει ξανά ένα μέρος απο τους δυσαρεστημένους οπαδούς του.

Απέφυγε ακόμη η ηγεσία του ΑΚΕΛ την σύγκρουση με τον Συναγερμό που στεγάζει τους πραξικοπηματίες και τους νοσταλγούς της ΕΟΚΑ Β'. Ήταν μεγάλη πρόκληση για τον κάθε δημοκράτη και αριστερό όταν λίγες μέρες πριν από τις εκλογές, στην κηδεία του οκταήμερου προέδρου του πραξικοπήματος Σαμψών, ο γιος του ορκίστηκε να σηκώσει το «λάβαρο του αγώνα» από τον πατέρα του μέχρι την «τελική δικαίωση, την ένωση». Και δεν έχει σημασία αν η κυβέρνηση «διακριτικά» απουσίασε, εκεί βρισκόταν θρηνούσα και σύσσωμη η ηγεσία του Συναγερμού.

Τα αποτελέσματα

Οι εκλογές κατέγραψαν όμως και ψήφο κριτικής ενάντια στο ίδιο το ΑΚΕΛ όπως εκφράστηκε με τους σταυρούς προτίμησης. Ο Πάμπης Κυρίτσης δεν κατάφερε να μαζέψει τους απαραίτητους σταυρούς και έμεινε εκτός κοινοβουλευτικής ομάδας γεγονός που πρώτη φορά συμβαίνει για γραμματέα της ΠΕΟ. Αποτελεί όμως ένα δείγμα έκφρασης αποδοκιμασίας της πολιτικής της ταξικής συνεργασίας, της πολιτικής του «κλεισίματος» διαφόρων αγώνων και των υποχωρήσεων απέναντι στην κυβέρνηση και στα αφεντικά. Παράλληλα οι ψηφοφόροι έδειξαν ότι στήριξαν περισσότερο αριστερούς κομματικούς υποψήφιους στο ψηφοδέλτιο παρά εκείνους που προέρχονταν έξω από τον χώρο του ΑΚΕΛ. Γεγονός που ανάγκασε τον Χριστόφια να εκφράσει «πικρία» για την μείωση του αριθμού των βουλευτών από τις «Νέες Δυνάμεις».

Αν υπάρχει κάτι άλλο που βγήκε τόσο ξεκάθαρα από τα αποτελέσματα των εκλογών ήταν η τιμωρία των κομμάτων που συγκυβέρνησαν με τον Συναγερμό. Το τίμημα που πληρώνει το ΚΙΣΟΣ για την συγκυβέρνηση με τον Κληρίδη συνεχίζει να είναι ακριβό. Η ήττα προκάλεσε φοβερούς κλυδωνισμούς στο κόμμα, με το φάγωμα του «ιστορικού ηγέτη» Λυσσαρίδη από την προεδρία, τις αλληλοκατηγορίες και τη παραίτηση ολόκληρου του πολιτικού γραφείου. Όσο για τους ΕΔΗ, που βρίσκονται ακόμα στην συγκυβέρνηση, αυτοί είχαν την μεγαλύτερη πτώση στα ποσοστά τους.

Οι Νέοι Ορίζοντες, το κόμμα των μαχητικών απορριπτικών εθνικιστών που έμειναν έξω το 1996 δυστυχώς αυτή την φορά κατάφεραν να μπουν στη βουλή. Ένα κόμμα που έχει την στήριξη του Χρυσόστομου και με στενές διασυνδέσεις με τη Μονή Βατοπεδίου. Ένα κόμμα που βρίσκουν καταφύγιο διάφοροι ακροδεξιοί — που έδρασαν πρόσφατα με τραμπουκισμούς στις φοιτητικές εκλογές στο Πανεπιστήμιο — και που προσπαθούν να συγκροτηθούν.

Η επόμενη μέραΤα μεσάνυχτα της 27 Μάη ο Χριστόφιας μιλώντας σε χιλιάδες κόσμου που μαζεύτηκε έξω από τα γραφεία του κόμματος έδωσε και το στίγμα της πολιτικής που θα ακολουθήσει το ΑΚΕΛ την επόμενη μέρα. Εξέφρασε την «εκτίμηση» του στις ηγεσίες των κομμάτων — ανάμεσα σ' αυτά και ο Συναγερμός που ανέδειξε πανηγυρικά βουλευτή τον γιο του Σαμψών και οι Νέοι Ορίζοντες του Κουτσού — και έστειλε μηνύματα συναίνεσης και συνδιαλλαγής.

Οι εκκλήσεις του Χριστόφια για «πολιτισμένους» πανηγυρισμούς, χωρίς προκλήσεις και χωρίς συνθήματα «ποδοσφαιρικής υφής» ήταν παγάκια πάνω στη διάθεση του κόσμου που συγκεντρώθηκε έξω από τα γραφεία του ΑΚΕΛ για να πανηγυρίσει μια νίκη που παραλίγο να ήτανε θρίαμβος.

Όμως τώρα αρχίζουν τα δύσκολα. Έχει απόλυτο δίκιο ο Συλλούρης του Συναγερμού όταν δήλωσε πως «*οι ψηφοφόροι μας μάς την χάρισαν αυτή την φορά*». Από την άλλη ο Χριστόφιας ανταποδίδοντας τα συγχαρητήρια του Αναστασιάδη είπε ότι *«θα πρέπει να εργαστούμε στο πλαίσιο της λογικής και της συναίνεσης διότι καιγόμαστε στο ίδιο καζάνι».*

Την επόμενη περίοδο η κυβέρνηση Κληρίδη είναι υποχρεωμένη να ανοίξει παλιά και καινούργια μέτωπα με στους εργαζόμενους και να επισπεύσει την διαδικασία «εναρμόνισης» με την Ε.Ε.

Αναμφίβολα οι προσδοκίες των εργαζομένων που ψήφισαν το ΑΚΕΛ είναι ανεβασμένες. Η διάθεση του κόσμου όπως εκφράστηκε στα προεκλογικά συλλαλητήρια / συναυλίες του ΑΚΕΛ - τα μαζικότερα των τελευταίων 20 χρόνων - αλλά και στους πανηγυρισμούς για το εκλογικό αποτέλεσμα δείχνει ότι οι εργαζόμενοι και η νεολαία δεν πρόκειται να πιστώνουν έπ' άπειρο την πολιτική της ταξικής συνεργασίας της «ηπιότητας» και «νηφαλιότητας».

Ζητήστε αυτό το φυλλάδιο

Το αντικαπιταλιστικό κινημα και η επαναστατική αριστερά

Ενα χρήσιμο εργαλείο για κάθε αγωνιστή της εργατικής τάξης και της νεολαίας που θέλει να δώσει την κόντρα με το σύστημα και να παλέψει για μια καλύτερη κοινωνία

Τιμή 1 λίρα

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ

Η οικονομική μας εξόρμηση έκλεισε με τον πιό καλό τρόπο. Αλλες 434 λίρες προστέθηκαν τον τελευταίο μηνα. 144 λίρες μαζεύτηκαν σαν ενίσχυση της εφημερίδας στα πουλήματα στα μεγάλα συλλαλητήρια του ΑΚΕΛ οπου πουλήθηκαν 442 εφημερίδες.

Το συνολικό ποσό που έχει μαζευτεί φτάνει στις 3770 καλύπτωντας το 80% περίπου του στόχου μας.

Οι αριθμοί που κέρδισαν στο λαχείο οικονομικής ενισχυσης είναι:
442, 808, 720, 181, 955

5000
4000
3000
2000
1000

Επιλεκτική Ευαισθησία απέναντι στα ανθρώπινα δικαιώματα

Ιστορική απόφαση. Έτσι αντιμετώπισαν όλα τα κόμματα, συμπολίτευση και αντιπολίτευση την απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων σχετικά με την 4 διακρατική προσφυγή της Κύπρου ενάντια στην Τουρκία.

Θριαμβολογίες και χαράς πανηγύρια για το γεγονός ότι οι 16 από τους 17 δικαστές βρήκαν ένοχη την Τουρκία στις κατηγορίες του ελληνοκυπριακού κράτους για παραβίαση των δικαιωμάτων κατοικίας και περιουσίας των ελληνοκύπριων εκτοπισμένων, των δικαιωμάτων για προσωπική ελευθερία και για δικαίωμα ζωής των αγνοουμένων, των δικαιωμάτων των συγγενών αγνοουμένων, των εγκλωβισμένων και καταπάτηση των δικαιωμάτων των Τουρκοκυπρίων.

Βέβαια η απόφαση είναι μια "νίκη" από την πλευρά της ελληνοκυπριακής πλευράς διότι ενισχύει την επίσημη πολιτική των Ελληνοκυπρίων. Στηρίζει τον μύθο που καλιεργούν ότι το «Κυπριακό είναι πρόβλημα εισβολής και κατοχής» και ότι η Τουρκία καταπατά τα δικαιώματα Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων και ότι αποκατάσταση των δικαιωμάτων σημαίνει αναίρεση της σημερινής κατάστασης - ουσιαστικά αυτό που επιδιώκει η ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη - και αναγνωρίζει ότι η μόνη νόμιμη κυβέρνηση είναι η ελληνοκυπριακή που εκπροσωπεί και τους Τουρκοκύπριους.

Η προσφυγή που έγινε τον Νοέμβρη του 1994 ήταν μια διπλωματική ενέργεια που στόχο είχε να ενισχύσει τη θέση της ελληνοκυπριακής πλευράς στα διεθνή παζάρια και τώρα η απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου θα χρησιμοποιηθεί σαν επιθετικό όπλο για να στριμώξει την Τουρκία και τον Ντεκτάς όσο αφορά την λύση στο Κυπριακό και να στρώσει με αγκάθια το δρόμο της Τουρκίας για την Ε.Ε.

Λίγες μέρες μετά μια άλλη απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου ήρθε να επισκιάσει κάπως τις θριαμβολογίες. Η καταδίκη της Κυπριακής Δημοκρατίας για απάνθρωπη μεταχείριση εννέα Τουρκοκυπρίων.

Ο Γενικός Εισαγγελέας στις αναφορές του στην πιο πάνω απόφαση δήλωσε πολύ κυνικά: «Άλλο η Τουρκία και άλλο εμείς. Η κυβέρνηση αποδέχτηκε την απόφαση και όχι μόνο θα πληρώσει τις αποζημιώσεις προς τους Τουρκοκύπριους αλλά θα εντατικοποιήσει τις προσπάθειες για να προληφθούν στο μέλλον παράνομες συμπεριφορές από αστυνομικούς ή μέλη της δημόσιας υπηρεσίας.» Δηλαδή μας λεει ότι το πρόβλημα δημιουργήθηκε από τη συμπεριφορά κάποιων "κακών" αστυνομικών αλλά σαν δημοκράτες θα επανορθώσουμε αμέσως και δεν θα ξαναεπιτρέψουμε κάτι τέτοιο.

Γιατί η Κυπριακή Δημοκρατία τόσα χρόνια δεν ενδιαφερόταν να αποκαταστήσει τα ανθρώπινα δικαιώματα των Τουρκοκυπρίων. Οι 9 Τουρκοκύπριοι προτού προσφύγουν στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο έστειλαν επιστολές στον Γενικό Εισαγγελέα όπου κατάγγελλαν την αστυνομία. Που ήταν ευαισθησία τους όταν από το 1994 η "Επιτροπή Υπεράσπισης των δικαιωμάτων των Τουρκοκυπρίων" του Νότου αλλά και η Εργατική Δημοκρατία κατάγγελλαν την απάνθρωπη μεταχείριση των Τουρκοκυπρίων από το κράτος.

Η παραβίαση των δικαιωμάτων των Τουρκοκύπριων που ζουν ή προσπάθησαν να ζήσουν στον Νότο είναι μέρος της επίσημης πολιτικής απέναντι στους Τουρκοκύπριους και η κακομεταχείριση των 9 Τουρκοκυπρίων που αναφέρονται πιο πάνω, δεν αποτελεί ένα μεμονωμένο γεγονός αλλά επανειλημμένα Τουρκοκύπριοι έχουν συλληφθεί και βασανισθεί με την κατηγορία της κατασκοπείας. Και όχι μόνο. Καθημερινά παραβιάζονται τα δικαιώματα τους στην ελεύθερη ζωή με την συστηματική παρακολούθηση τους από την ΚΥΠ.

Μυριάνθη Λοίζου

Διεθνιστική απάντηση του ΥΒΗ

Την ώρα που τα ελληνοκυπριακά κόμματα έτρεξαν όλα να συμπορευτούν με την εθνικιστική θέση της κυβέρνησης και να θριαμβολογήσουν υποκριτικά για την καταδίκη της Τουρκίας απο το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων τα τουρκοκυπριακά χαρακτήριζαν την απόφαση σαν άδικη και την στάση της κυβέρνησης Κληρίδη σαν απαράδεκτη.

Λαμπρή εξαίρεση σ' αυτή την εθνικιστική ομοφωνία και απο τις δυό πλευρές ήταν η ανακοίνωση που έστειλε το τουρκοκυπριακό Κίνημα Πατριωτικής Ενότητας (ΥΒΗ). Χαιρετίζει την απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου που καταδικάζει την Τουρκία και έρχεται έτσι *«να δικαιώσει την πολιτική του ΥΒΗ που για χρόνια καταγγέλει το καθεστώς της νότιας Κύπρου ότι παραβιάζει τους διεθνείς νόμους και τα ανθρώπινα δικαιώματα»*.

«Είναι απαράδεχτο» τονίζει στην ανακοίνωση του το ΥΒΗ «να είναι κάποιος μέλος του Συμβουλίου της Ευρώπης και να παραβιάζει την ανεξαρτησία και την ακεραιότητα της Κύπρου ενάντια στους διεθνείς νόμους. Ειναι απαράδεχτο να θέλει να ενταχθεί στην Ε.Ε. και την ίδια στιγμή να μήν σεβεται τα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες των Κυπρίων, Ελλήνων και Τούρκων».

Τέλος το ΥΒΗ καλεί την Τουρκία να επιστρέψει στις συνομιλίες και καλεί τον Ντεκτάς «*να αποτραβηχτεί μαζί με τη συμμορία του στην άκρη*» γιατί δεν εκφράζει πλέον τους Τουρκοκύπριους οι οποίοι «*περιμένουν και απαιτούν μια σύντομη λύση του Κυπριακού μέσα στα πλαίσια των συμφωνιών κορυφής*».

Την ανακοίνωση υπογράφει ο Γ.Γ. του ΥΒΗ, Ιζέτ Ιντζάν.

Παρα τις όποιες αυταπάτες μπορεί να χαρακτηρίζουν την ανακοίνωση σχετικά με την Ε.Ε. και τους διεθνείς κανόνες δικαίου είναι ένα μάθημα για το πώς μπορεί κανείς να κρατά μια διεθνιστική στάση στα «εθνικά ζητήματα». Πρέπει πρώτα και κύρια να καταγγέλλει τον εθνικισμό της «δικής του» πλευράς, να καταγγέλει τη «δική του» κυβέρνηση και άρχουσα τάξη. Μια πολιτική που η Εργατική Δημοκρατία υπερασπίστηκε με συνέπεια απο την πρώτη στιγμή της ύπαρξης της. Είναι με μεγάλη χαρά που σήμερα βλέπουμε αυτή τη πολιτική να προβάλλεται απο τους τουρκοκύπριους αντισωβινιστές. Απο τους συντρόφους του ΥΒΗ στην άλλη πλευρά.

Μαρξιστικό τετραήμερο στην Αθήνα

Οι ιδέες του αντικαπιταλιστικού κινήματος

Σαν συνέχεια των πανεργατικών απεργιών ξεκίνησε στις 17 του Μάη, το τετραήμερο συζητήσεων Μαρξισμός 2001, που οργανώνεται από το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα (ΣΕΚ), αδερφό κόμμα της Εργατικής Δημοκρατίας στην Ελλάδα.

Μέσα σε μια ατμόσφαιρα αισιοδοξίας για την νίκη της εργατικής τάξης στις μάχες που δίνει ενάντια στις επιθέσεις του Σημίτη στο ασφαλιστικό, ενάντια στον τρομονόμο, ενάντια στις ρατσιστικές διακρίσεις σε βάρος των μεταναστών, και στον απόηχο των τελευταίων διαδηλώσεων ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, που έγιναν στο Κεμπέκ, εκατοντάδες νέοι και εργαζόμενοι συζήτησαν για την νέα κοινωνία που θέλουν να κτίσουν.

Μέσα από 50 και πλέον συζητήσεις διαφάνηκε ο θυμός και η αγανάκτηση, ο θυμός ενός κόσμου που είναι σε κίνηση. Ενός κόσμου που είναι απογοητευμένος από το ΠΑΣΟΚ και κοιτάζει στ' αριστερά για να βρει λύση στα προβλήματα του. Ένας κόσμος που δένει τις μάχες του Σιάτλ ενάντια στον ΠΟΕ και της Πράγας ενάντια στο ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα, με τις δικές του μάχες. Ήταν καθαρό μέσα από τις συζητήσεις ότι στην Ελλάδα υπάρχουν χιλιάδες που συνδέουν τις καθημερινές του μάχες με την μάχη ενάντια στην παγκοσμιοποίηση και το σύστημα. Ο κόσμος που έπαιρνε τον λόγο από το ακροατήριο έβαζε το πως κτίζουν στον χώρο δουλείας τους και τις γειτονίες για τις διαδηλώσεις που ετοιμάζονται στην Γένοβα τον Ιούλη, ενάντια στους G8, και την μεγάλη ανταπόκριση που βρίσκουν.

Όλος αυτός ο κόσμος είναι ξεκάθαρα ενάντια στις πολυεθνικές, τους παγκόσμιους καπιταλιστικούς οργανισμούς, το ΝΑΤΟ, την Ευρώπη-Φρούριο των αφεντικών και των διακρίσεων. Όμως στο τετραήμερο Μαρξισμός 2001 η συζήτηση πήγε λίγο παραπέρα. Οι συζητήσεις περιστρέφονταν γύρω από το τι κόσμο θέλουμε να κτίσουμε. Ζητήματα όπως: «είναι αρκετή μια μεταρρύθμιση των παγκόσμιων οργανισμών;» «Τι μπορεί να αντικαταστήσει τη δύναμη των πολυεθνικών;» «Μέσα σε ποία κοινωνία μπορεί να ανθίσει η ανθρώπινη αλληλεγγύη και η πραγματική δημοκρατία;»

Οι συζητήσεις που συγκέντρωσαν τον περισσότερο κόσμο (πάνω από 300 άτομα) ήταν αυτές που έγιναν κάτω από τον γενικό τίτλο «Από τον αντικαπιταλισμό στην επανάσταση» με εισηγητές σοσιαλιστές από την Αγγλία, την Τουρκία αλλά και ενός συντρόφου από τον Καναδά που μας μετάφερε τις εμπειρίες από τις διαδηλώσεις στο Κεμπέκ. Από τις πιο συγκινητικές στιγμές του τετραημέρου ήταν η έκτακτη συμμετοχή του Κρίστοφερ μετανάστη από την Σιέρα Λεόνε στην τελική συζήτηση του Σαββάτου, ο οποίος είχε μόλις απελευθερωθεί από τις φυλακές από όπου εκρατείτο μετά από την σύλληψη του σε αντιρατσιστικό συλλαλητήριο. Ο σύντροφος είχε απελευθερωθεί μετά από καμπανιά που είχε στήσει το ΣΕΚ και ήλθε να ευχαριστήσει τους συντρόφους για την απελευθέρωση του.

Το τετραήμερο έκλεισε με την συζήτηση: «Είναι μόνο η αρχή» με ομιλητές τον σύντροφο από τον Καναδά, Ριτς Γουαϊμαν και την Μαρία Στύλλου από το ΣΕΚ. Οι δυο ομιλητές αναφέρθηκαν στις προοπτικές για την επόμενη περίοδο και τις δυνατότητες που έχει το αντικαπιταλιστικό κίνημα και τον ρόλο της επαναστατικής Αριστεράς στην διαμόρφωση και στο προχώρημα αυτού του κινήματος, για να μπορέσει το κοινό μας όνειρο για μια καλύτερη κοινωνία να γίνει πραγματικότητα.

Κυριάκος Κοιλιάρης

ΔΙΕΘΝΗ

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Την Παρασκευή 12 του Μάη η ισραηλινή αεροπορία εξαπέλυσε επίθεση ενάντια στους Παλαιστίνιους της Δυτικής Οχθης. Οι βόμβες άφησαν πίσω τους 12 Παλαιστίνιους νεκρούς.

Είναι η πρώτη φορά, από τότε που τέλειωσε ο Ισραηλο-Αραβικός πόλεμος του 1967 που το Ισραήλ επιστρατεύει την αεροπορία του ενάντια στην παλαιστινιακή εξέγερση. Δυο μέρες μετά την δολοφονική επίθεση στη Δυτική όχθη τα ισραηλινά τάνκς χτύπησαν την κατοικία ενός στενού συνεργάτη του Γιασέρ Αραφάτ και στελέχους της Παλαιστινιακής Αρχής (της "κυβέρνησης" των "αυτόνομων" Παλαιστινιακών εδαφών) που είχε παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο στις ισραηλο-παλαιστινιακές "ειρηνευτικές" συνομιλίες.

Τίποτα δεν θα μπορούσε να δείξει πιο καθαρά τις πραγματικές προθέσεις της ισραηλινής κυβέρνησης: ο Αριέλ Σαρόν, ο πρωθυπουργός του Ισραήλ θέλει να συντρίψει με τη βία τους Παλαιστίνιους και όχι να καθίσει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων μαζί τους. Οι επιθέσεις του ισραηλινού στρατού φέρνουν τον κίνδυνο ενός γενικευμένου πολέμου ένα βήμα πιο κοντά στη Μέση Ανατολή.

Ο Σαρόν ισχυρίζεται ότι η επίθεση ήταν απάντηση στην επιχείρηση αυτοκτονίας ενός Παλαιστινίου, που σκότωσε -εκτός από τον ίδιο- πέντε Ισραηλινούς. Ομως ο Σαρόν έχει στείλει δεκάδες φορές τα στρατεύματά του να χτυπήσουν παλαιστινιακούς "στόχους" μέσα στους τρεις μήνες που βρίσκεται στην εξουσία.

Η πολιτική του της εξωφρενικής βίας και της συλλογικής τιμωρίας των Παλαιστινίων είναι τόσο χοντροκομμένη που έχει αναγκάσει ακόμα και το μεγάλο αφεντικό του Ισραήλ, τις ΗΠΑ, να την καταγγείλουν. Ο αντιπρόεδρος των ΗΠΑ, ο Ντικ Τσένι ζήτησε "και από τις δυο πλευρές" να αποφύγουν τις "προκλήσεις" -λες και οι σχεδόν άοπλοι Παλαιστίνιοι έχουν τις ίδιες ευθύνες στη βία με το Ισραήλ, ένα από τα πιο στρατιωτικοποιημένα κράτη στον κόσμο.

Την ίδια ώρα που ο Τσένι έκανε τις δηλώσεις του, τα ισραηλινά τάνκς άνοιγαν πυρ ενάντια στους στόχους της Παλαιστινιακής Αρχής. Παρόλα αυτά ο Μπους και ο Τσένι -όπως και όλες οι αμερικανικές κυβερνήσεις πριν από αυτούς- συνεχίζουν να ενισχύουν με πολεμοφόδια, όπλα και χρήματα το Ισραήλ.

Αυτό ενισχύει τον Σάρον και την σκληροπυρηνική του κυβέρνηση να συνεχίσει να βομβαρδίζει τους Παλαιστίνιους αδιαφορώντας ακόμα και

για τις κριτικές και τις πιέσεις που έρχονται από το ίδιο το Ισραήλ.

Ο Ντορόν Ρόζενμπλουμ έγραφε στην εφημερίδα Ha'aretz του Ισραήλ στις 13 του Μάη: "Ποια θα είναι η απάντηση αν σε μια επίθεση αυτοκτονίας -ο θεός να το αποτρέψει- σκοτωθούν 20 άνθρωποι; Μια ατομική βόμβα στη Ραμάλα;"

Το Ισραήλ έχει ατομικές βόμβες. Και οι επιθέσεις του ενάντια στους Παλαιστίνιους κινδυνεύουν να καταλήξουν σε έναν ακόμα πιο τρομαχτικό πόλεμο με τα γειτονικά του αραβικά κράτη -με ανυπολόγιστες συνέπειες.

ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Υπεύθυνοι οι Ναζί για τις ρατσιστικές επιθέσεις στο Ολνταμ

Οι βίαιες συγκρούσεις που ξέσπασαν τα ξημερώματα της Κυριακής 27 Μάη, στο Ολνταμ της βορειοδυτικής Αγγλίας — μια πόλη όπου η πλειονότητα των κατοίκων της ανήκει σε μειονότητες — δεν έχει να κάνει με «χουλιγκανισμό». Ήταν μια εξέγερση νεαρών Ασιατών ενάντια στη βίαιη μορφή του ρατσισμού. Οι συγκρούσεις ξεκίνησαν όταν η αστυνομία επέτρεψε σε συμμορίες Ναζί να περιφέρονται ελεύθερα στην πόλη ολόκληρη την προηγούμενη μέρα. Οι συμμοριες των ρατσιστών προέρχονται από διάφορες ναζιστικές οργανώσεις όπως το Εθνικό Μέτωπο (NF), το Βρετανικό Εθνικό Κόμμα (BNP) και η οργάνωση Combat 18.

Όμως ο σκοπός αυτών των συμμοριών είναι ξεκάθαρος: να προκαλέσουν το φυλετικό μίσος μέσα σε μια πολυπολιτισμική κοινότητα όπως είναι το Ολνταμ. Κι αυτό κατάφεραν αφού για μήνες τώρα προσπαθούσαν να δημιουργήσουν φυλετικές εντάσεις ανάμεσα στους κάτοικους.

Αυτή η ταχτική βέβαια αποτελεί μέρος της «προεκλογικής» τους εκστρατείας εν όψει των κοινοβουλευτικών εκλογών της 7ης Ιούνη. Το BNP έβαλε 3 υποψήφιους βουλευτές στην περιοχή, ανάμεσά τους κι ο αρχηγός του κόμματος. Όλα ξεκίνησαν όταν μια συμμορία 10-15 λευκών επιτέθηκαν με τούβλα σε σπίτια Ασιατών στην περιοχή Γκλόντικ του Ολνταμ.

Στη συνέχεια επιτέθηκαν σε διάφορα μαγαζιά και σπίτια στην περιοχή. Έβριζαν και κυνηγούσαν παιδιά Ασιατών, έσπαζαν παράθυρα και τρομοκρατούσαν τον κόσμο. Προσπαθώντας να μπουν σ' ένα σπίτι κλότσησαν στην κοιλιά μια έγκυο η οποία κάλεσε την αστυνομία χωρίς όμως καμία ανταπόκριση.

Τα νέα της επίθεσης διαδόθηκαν γρήγορα στην ασιατική κοινότητα και πολλοί ήταν εκείνοι που έτρεξαν να αντισταθούν στην ρατσιστική επίθεση. Τότε τελικά έφθασε και η αστυνομία. Παρολες τις εκκλήσεις των εκπροσώπων της κοινότητας στην αστυνομία για τη σύλληψη των ναζί η αστυνομία συνέλαβε δυο Ασιάτες. Αυτή ήταν και η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Σύντομα οι δρόμοι της πόλης μετατράπηκαν σε πεδίο μάχης ανάμεσα σε νεαρούς Ασιάτες, λευκούς και την αστυνομία.

«Η αστυνομία δεν έκανε τίποτα για να μας προστατεύσει» δήλωσαν νεαροί Ασιάτες στον Socialist Worker — εφημερίδα της αδελφής οργάνωσης της Εργατικής Δημοκρατίας. «Οι ηγέτες της κοινότητας και οι δημαρχιακοί σύμβουλοι ούτε που προσπάθησαν να εμποδίσουν αυτή την κατάσταση. Η αστυνομία διαρκώς προστάτευε τους φασίστες και είναι η αστυνομία που τους έδωσε το 'ελεύθερο' να κάνουν 'περιπολίες' στην πόλη. Είναι κι οι μπάτσοι ρατσιστές».

«Γι' αυτό και συγκρουστήκαμε με την αστυνομία» δήλωσε ένας άλλος νεαρός Ασιάτης, «Δεν πρόκειται να ανεχτούμε άλλο αυτή την τρομοκρατία. Ζούμε εδώ, εργαζόμαστε εδώ κι όμως ζούμε μέσα σ' ένα γκέτο».

Νεαροί Ασιάτες επιτέθηκαν με πέτρες και αυτοσχέδιες βόμβες σε μια μπυραρία όπου μαζεύτηκαν οι Ναζί μετά τις επιθέσεις τους. Οι νεαροί Ασιάτες επιτέθηκαν και στα γραφεία της εφημερίδας της πόλης, γνωστής για την ρατσιστική αρθρογραφία της.

Αυτό το ξέσπασμα οργής και αγανάκτησης ενάντια στις οργανωμένες επιθέσεις των ναζιστικών συμμοριών αλλά και ενάντια στη στάση των αρχών της πόλης δεν αποτελεί «φυλετική σύγκρουση», όπως προσπάθησαν ορισμένα ΜΜΕ να το παρουσιάσουν. Το στοιχείο της φυλετικής σύγκρουσης αφορά την καταστροφική μανία με την οποία οι Ναζί επιτέθηκαν στην περιοχή των Ασιατών χωρίς το παραμικρό εμπόδιο από την αστυνομία.

ΙΤΑΛΙΑ

ΜΕΤΑ ΤΗ ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΜΠΕΡΛΟΥΣΚΟΝΙ

Ένας παραπάνω λόγος για να πάμε στη Γένοβα

Ο Σίλβιο Μπερλουσκόνι κέρδισε την μάχη των εκλογών στην Ιταλία. Ο πραγματικός πόλεμος, όμως, μόλις τώρα αρχίζει.

Η "Φόρτσα Ιτάλια", το κόμμα του, κατάφερε να αυξήσει τη δύναμή του, από το 20,6% το 1996, στο 29.5%, και να αναδειχτεί με αυτό τον τρόπο στην κύρια δύναμη της ιταλικής δεξιάς. Η αύξηση, όμως, προήλθε αποκλειστικά σε βάρος των συμμάχων του, την ρατσιστική "Λέγκα του Βορρά" και την φασιστική "Εθνική Συμμαχία", που είδαν τα ποσοστά τους να συρρικνώνονται σημαντικά.

Ο Μπερλουσκόνι κατάφερε να κερδίσει τις εκλογές χάρη στην δημαγωγία: υποσχέθηκε μεγάλα έργα υποδομής και εκατοντάδες χιλιάδες νέες θέσεις εργασίας. Αυτός, όμως, που του χάρισε τη δυνατότητα να δημαγωγεί ήταν η ίδια η κεντροαριστερά. Υστερα από πέντε χρόνια στην εξουσία το μόνο που είχε να επιδείξει ο "Συνασπισμός της Ελιάς" ήταν μια ατέλειωτη σειρά από θυσίες για την εργατική τάξη που χάρισαν στα αφεντικά της Ιταλίας το πολυπόθητο Ευρώ.

Ο Φραντζέσκο Ρουτέλι, ο υποψήφιος της "Ελιάς", προσπάθησε την τελευταία στιγμή να αντιστρέψει αυτή την καταστροφική εικόνα με μια θεαματική στροφή στα αριστερά. Η πόλωση περιόρισε την ψαλίδα ανάμεσα στη δεξιά και την κεντροαριστερά και στρίμωξε την αριστερά -η Κομμουνιστική Επανίδρυση, που το 1996 είχε πάρει 8% έπεσε τώρα στο 5,5%- αλλά δεν κατάφερε να αναποδογυρίσει το αποτέλεσμα.

Η νίκη του Μπερλουσκόνι είναι η πρώτη νίκη της δεξιάς στην Ευρώπη εδώ και 7 χρόνια. Τα αφεντικά, όμως, δεν μπορούν να πανηγυρίζουν. Οι ίδιες οι άρχουσες τάξεις στην Ευρώπη ανησυχούν για την αστάθεια που φέρνει η νίκη Μπερλουσκόνι στην Ιταλία. Οι υποσχέσεις του είναι τελείως ψεύτικες, ο ιταλικός προϋπολογισμός δεν αντέχει ούτε μια στιγμή τον συνδυασμό φοροαπαλλαγών για τους πλούσιους και μεγάλων έργων που εμφάνισε σαν "πρόγραμμα" η ιταλική δεξιά.

Ταυτόχρονα, όλοι θυμούνται την ταξική πόλωση που προκλήθηκε την προηγούμενη φορά. Το 1994, όταν είχε πρωτοεκλεγεί η "Φόρτσα Ιτάλια" οι εργάτες χρειάστηκαν όλους και όλους 7 μήνες για να διώξουν τον Μπερλουσκόνι από την εξουσία. Τον Νοέμβρη του 1994 είχαν απαντήσει με μια γενική απεργία και μια διαδήλωση 1,5 εκατομμυρίου στην προσπάθεια της κυβέρνησής του να φορτώσει τα σπασμένα του "ασφαλιστικού" στις πλάτες τους.

Το καλοκαίρι, ο Μπερλουσκόνι θα καμαρώνει σαν οικοδεσπότης των G8 στη Γένοβα, αλλά οι εργάτες και η νεολαία της Ιταλίας θα διαδηλώνουν δείχνοντας ότι δε σκοπεύουν να τον αφήσουν ήσυχο.

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΕΝΑ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΤ

Χιλιάδες αγωνιστές της αριστεράς και άλλοι ακτιβιστές ετοιμάζονται για τη μεγάλη αντικαπιταλιστική διαδήλωση στη Γένοβα της Ιταλίας στις 20-22 Ιούλη όπου θα γίνει η Σύνοδος Κορυφής των G8 δηλαδή των 7 πλουσιότερων κρατών (ΗΠΑ, Γερμανία, Ιαπωνία, Γαλλία, Βρετανία, Καναδά, Ιταλία) μαζί με τη Ρωσία.

Οι 8 "πλανητάρχες" θα συναντηθούν για να συζητήσουν την "απελευθέρωση των αγορών" σύμφωνα με τις επιθυμίες των μεγαλύτερων πολυεθνικών, περιφρονώντας τις ζωές και το περιβάλλον εκατομμυρίων ανθρώπων.

Φέτος ειδικά, η ημερήσια διάταξη των "8" έχει σαν προτεραιότητα την απελευθέρωση της παγκόσμιας αγοράς υπηρεσιών. Πίσω απο αυτή τη τεχνοκρατική ορολογία κρύβεται η προσπάθεια για πλήρη ιδιωτικοποίηση στους τομείς της Υγείας, της Παιδείας και της Κοινωνικής Ασφάλισης.

Χιλιάδες διαδηλωτές απο κάθε γωνιά του πλανήτη ετοιμάζονται να τους αντιμετωπίσουν και να τους εμποδίσουν να πραγματοποιήσουν αυτή τη συνάντηση

Προετοιμασίες

Οι προετοιμασίες έχουν μπεί στο τελικό στάδιο. Στις 4-5 Μάη έγινε διεθνής συνάντηση των εκπροσώπων από όλες τις Πρωτοβουλίες που οργανώνουν στις διάφορες χώρες το μεγάλο ραντεβού στη Γένοβα. Εμπνευση και ενθουσιασμό δημιούργησαν στη συνάντηση τα μηνύματα για τις μεγάλες και νικηφόρες απεργίες στην Ελλάδα ενώ η υποστήριξη της ΓΣΕΕ για τη διαδήλωση ενάντια στους G8, κατέληξε σε κάλεσμα του Κοινωνικού Φόρουμ προς τα ιταλικά συνδικάτα να κηρύξουν Γενική Απεργία στις 20 Ιούλη.

Το Κοινωνικό Φόρουμ της Γένοβα είναι ο οργανωτής των εκδηλώσεων ενάντια στην Σύνοδο των G-8. Υποστηρίζεται από 220 πρωτοβουλίες, οργανώσεις και ενώσεις που κινητοποιούν σε όλο τον κόσμο, αγωνιστές που παλεύουν ενάντια στην παγκοσμιοποίηση του καπιταλισμού και τις καταστροφικές συνέπειες στις ζωές εκατομμυρίων. Τη Διεθνή Συνάντηση φιλοξένησε η Ένωση Λιμενεργατών της Γένοβα στη «Σάλα Κιαμάτα», ένα χώρο ιστορικό για το ιταλικό εργατικό κίνημα. Συμμετείχαν αντιπροσωπείες από Ελλάδα, Βραζιλία, Αργεντινή, Βρετανία, Γερμανία, Ιρλανδία, Βέλγιο, Γαλλία, Ισπανία, Αυστρία. Αντιπρόσωποι από 50 πόλεις της Ιταλίας, συνδικάτα, αριστερές οργανώσεις και κόμματα, αντιρατσιστικές κινήσεις, οικολόγοι.

Η Συνάντηση κατέληξε κατά αρχήν στο πρόγραμμα των εκδηλώσεων με κεντρικούς σταθμούς τα εξής:

1. Η μεγάλη διεθνής διαδήλωση ενάντια στη Σύνοδο των G-8 θα γίνει στις 21 Ιούλη. Θα προσεγγίσει την «κόκκινη ζώνη», την περιοχή που θα έχει αποκλείσει η αστυνομία γύρω από τον χώρο του συνεδρίου.

2. Στις 20 Ιούλη οργανώνονται μπλόκα αποκλεισμού δρόμων προς το Συνεδριακό χώρο.

3. Στις 19 Ιούλη θα γίνει διαδήλωση μεταναστών.

4. Οργανώνεται Αντι-σύνοδος με συζητήσεις τις μέρες εκείνες.

5. Θα υπάρχουν διαμαρτυρίες με συμμετοχή καλλιτεχνών, συναυλίες και θέατρο δρόμου.

6. Στις 2 Ιούνη διαμαρτυρίες σε όλο τον κόσμο έξω από πρεσβείες της Ιταλίας ενάντια στην αστυνόμευση και κλείσιμο συνόρων.

Πραγματοποιήθηκε Συνέντευξη Τύπου των διεθνών αντιπροσωπειών με την συμμετοχή των παρακάτω: Κριστόφ Αγκιτόν, ATTAC Γαλλίας, Ζοάο Μόττα, Πόρτο Αλέγκρε, Βραζιλία, Πέτρος Κωνσταντίνου, Πρωτοβουλία Γένοβα 2001, Χοσέ Μαρία Αντένας, Πρωτοβουλία Μπαρτσελόνας Ιούνης 2001 ενάντια στην Παγκόσμια Τράπεζα, Ντέιβιντ Χίλμαν, Καταργήστε το Χρέος Μ. Βρετανία, Μπέβερλυ Κήνυ, Αργεντινή, Jubilee 2000 Νότου, Σουζάν Λούτετλουν, Συντονιστικό Κολωνίας ενάντια στους G-8, Σοφί Σαφαρί, Παγκόσμια Πορεία Γυναικών.

Τα ιταλικά ΜΜΕ έδωσαν μεγάλη κάλυψη στο γεγονός. Προβλήθηκε κεντρικά η πρόταση για Πανιταλική Γενική Απεργία στις 20 Ιούλη, που κατέθεσε στη Συνάντηση ο εκπρόσωπος της Πρωτοβουλίας Γένοβα 2001 Πέτρος Κωνσταντίνου με την στήριξη των COBAS (ιταλικών συνδικάτων) και αντιπροσώπων από αρκετές χώρες. Υπήρξε ενθουσιασμός για την επιτυχία της Γενικής Απεργίας στην Ελλάδα και για την απόφαση της ΓΣΕΕ να στηρίξει την διαδήλωση στη Γένοβα. Στόχος όλων είναι να αποτελέσει η Γένοβα τον επόμενο μεγάλο σταθμό των διεθνών αντικαπιταλιστικών διαδηλώσεων που ξεκίνησαν με το Σιάτλ το Νοέμβρη του 1999 όταν κατέρρευσε η σύνοδος του ΠΟΕ.

Η καμπάνια για την Γένοβα έκανε ένα μεγάλο βήμα μπροστά και στη Βρετανία: κέρδισε την υποστήριξη της UNISON, του μεγαλύτερου εργατικού συνδικάτου της χώρας!

Η ανακοίνωση που έστειλε η διοίκηση στα σωματεία του έγραφε ότι "θα πρέπει να ενισχύσουν τα μέλη τους έτσι ώστε να πάρουν μέρος στην διαδήλωση της Γένοβας" με στόχο "να κινητοποιήσουν όσο το δυνατόν περισσότερους ανθρώπους για να κατέβουν στους δρόμους κατά τη διάρκεια της συνόδου (των G8) και να ζητήσουν την ακύρωση των χρεών".

Η Παγκόσμια Τράπεζα ακύρωσε

"Νίκη! Οι κινητοποιήσεις φέρνουν αποτέλεσμα!" Με αυτά τα λόγια υποδέχτηκε το αντικαπιταλιστικό κίνημα στην Ισπανία την ακύρωση της συνόδου κορυφής της Παγκόσμιας Τράπεζας, που επρόκειτο να γίνει στην Βαρκελώνη στις αρχές του Ιούνη.

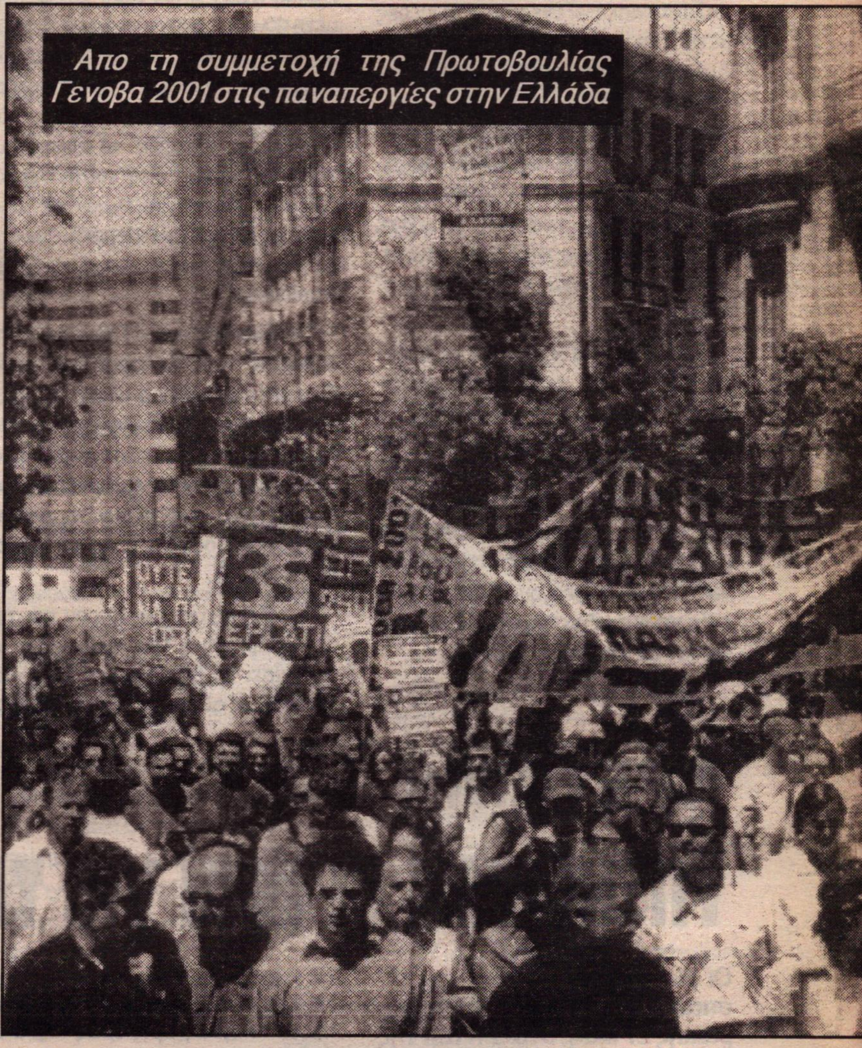

Απο τη συμμετοχή της Πρωτοβουλίας Γένοβα 2001 στις παναπεργίες στην Ελλάδα

Είναι πρώτη φορά που το αντικαπιταλιστικό κίνημα, που γεννήθηκε με την μεγάλη διαδήλωση του Σιάτλ τον Δεκέμβρη του 1999, μπορεί να θριαμβολογεί για μια ολοκληρωτική νίκη: η ίδια η Παγκόσμια Τράπεζα δηλώνει ανοιχτά ότι ο φόβος μπροστά στους διαδηλωτές ήταν αυτός που τους ανάγκασε να ακυρώσουνε τη σύνοδο.

Η Παγκόσμια Τράπεζα είναι ένας από τους πιο σημαντικούς οργανισμούς του παγκόσμιου κεφαλαίου. Ο ρόλος της, πλάι-πλάι με το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, είναι να επιβάλλει τις νεοφιλελεύθερες θατσερικές πολιτικές της "αγοράς" σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Οι συνταγές τους έχουν σαν στόχο να εξασφαλίζουν στους μεγάλους τραπεζίτες των ΗΠΑ, της Ευρώπης, της Ιαπωνίας ότι τα κεφάλαια που έχουν "επενδύσει" στην Αφρική ή την Ασία θα συνεχίσουν να "αποδίδουν" μερίσματα και τόκους με κάθε τρόπο: κλέβοντας τις συντάξεις από τους ηλικιωμένους, στερώντας το ψωμί από τα παιδιά, τα φάρμακα από τους αρρώστους, τα βιβλία από τους μαθητές, μολύνοντας το νερό και τον αέρα, καταστρέφοντας τα δάση και τις θάλασσες.

Η πολιτική τους αυτή έχει ξεσηκώσει αυτό το κύμα των κινητοποιήσεων που βλέπουμε τον τελευταίο χρόνο στο Σιάτλ, την Πράγα, τη Νίκαια, το Κεμπέκ.

Οι διαδηλώσεις αυτές έχουν αναγκάσει την Παγκόσμια Τράπεζα και το ΔΝΤ να αλλάξουν την φρασεολογία τους. Τα διαβόητα "προγράμματα δομικής προσαρμογής" μετονομάστηκαν σε "Στρατηγικές Περιορισμού της Φτώχειας". Η ουσία τους, όμως, οι συνταγές τους παραμένουν οι ίδιες.

Μετά την ανακοίνωση της ακύρωσης της σύσκεψης της Βαρκελώνης η εκπρόσωπος της Παγκόσμιας Τράπεζας Καρολάιν Ανστι ανακοίνωσε με "λύπη" ότι «*παρά τις προσπάθειές μας να πλησιάσουμε κάποιες από τις ομάδες που σχεδιάζουν τις διαδηλώσεις και να τις συμπεριλάβουμε στο συνέδριο, οι προθέσεις πολλών από αυτές τις ομάδες που ετοιμάζονται να έρθουν στην Βαρκελώνη δεν είναι να πάρουν μέρος στις συζητήσεις και να συμβάλουν εποικοδομητικά στις αποφάσεις, αλλά να τις εμποδίσουν*».

19.000 παιδιά πεθαίνουν, σύμφωνα με τις στατιστικές του ΟΗΕ, κάθε μέρα από την έλλειψη φαγητού, νερού, ρούχων και φαρμάκων. Τα περισσότερα από αυτά θα μπορούσαν να σωθούν με λίγα μόνο δολάρια. Η πολιτική της Παγκόσμιας Τράπεζας εξασφαλίζει ότι ακόμα και αυτά τα ελάχιστα λεφτά δεν θα "σπαταληθούν" άδικα και θα καταλήξουν εκεί που πρέπει: στα θησαυροφυλάκια των μεγάλων τραπεζών, στα ταμεία των πολυεθνικών, στους λογαριασμούς των πάμπλουτων κερδοσκόπων. Η Παγκόσμια Τράπεζα μας ζητάει τώρα να πάρουμε μέρος σε έναν "εποικοδομητικό διάλογο" που υποτίθεται ότι θα κάνει τις 19 χιλιάδες 15 χιλιάδες -αν και στην ουσία ψάχνει τρόπους για να τις κάνει 25 χιλιάδες. Με τους δολοφόνους δεν συζητάμε, τους διαλύουμε!

Η συντονιστική επιτροπή που οργάνωνε την κινητοποίηση ενάντια στην σύνοδο κορυφής της Βαρκελώνης έστειλε, μετά την ακύρωση, την ακόλουθη ανακοίνωση: «***Η ακύρωση του συνεδρίου της Παγκόσμιας Τράπεζας είναι μια νίκη για το κίνημα ενάντια στην καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση χωρίς προηγούμενο. Είναι ένα καθαρό σημάδι της δύναμής των κινητοποιήσεων***».

Τους υποσχόμαστε να την επαναλάβουμε -με ακόμα μεγαλύτερη ορμή- στη Γένοβα τον Ιούλη, ενάντια στη σύνοδο κορυφής των G8.

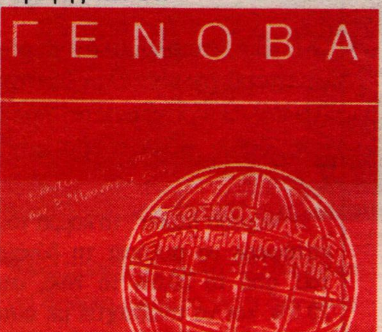

Ζητήστε αυτό το βιβλιαράκι τιμή 1 λίρα

Συνέν

Μετά την ανακοίνωση της ματαίωσης της συνόδου της Παγκόσμιας Τράπεζας στην Βαρκελώνη, η Maryal Sole, μέλος της οργάνωσης Izquierda Revolucionaria (Επαναστατική Αριστερά), αδελφή οργάνωση της Εργατικής Δημοκρατίας στην Ισπανία, και μέλος της Καμπάνιας ενάντια στην Παγκόσμια Τράπεζα μίλησε στην Εργατική Αλληλεγγύη (εφημερίδα του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος)

Ποιοι οργάνωσαν την καμπάνια ενάντια στη διάσκεψη της Παγκόσμιας Τράπεζας;

Η καμπάνια ενάντια στην Παγκόσμια Τράπεζα "Βαρκελώνη 2001" συμπεριέλαβε Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις, εργατικά συνδικάτα, φοιτητικές οργανώσεις, αριστερές και οικολογικές ομάδες, κοινότητες και οργανώσεις γειτονιάς... καθώς και πολλούς ανένταχτους ακτιβιστές. Ενα σημαντικό στοιχείο είναι το δίκτυο πολιτών ενάντια στο χρέος του τρίτου κόσμου, το οποίο τον τελευταίο χρόνο οργάνωσε ένα ανεπίσημο δημοψήφισμα σ' όλη την Ισπανία για την κατάργηση του χρέους, στο οποίο ψήφισαν περισσότεροι από ένα εκατομμύριο άτομα (98% υπέρ της κατάργησης), οι μισοί απ' αυτούς στην περιοχή γύρω από την Βαρκελώνη.

Ποιες δραστηριότητες και εκδηλώσεις οργανώσατε;

ΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ G8

ΤΕ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

ε την σύνοδο της Βαρκελώνης

ντευξη απο την Βαρκελώνη

Η Καμπάνια είχε αρχίσει τελευταία να οργανώνει επιτροπές σε διάφορες γειτονιές της Βαρκελώνης. Εχουν γίνει πολλές εκδηλώσεις. Την παγκόσμια μέρα ενάντια στα μεταλλαγμένα, έγινε μια εκδήλωση μπροστά στα ΜακΝτόναλτς, όπου μοιράζονταν ψωμί και ντομάτα (ένα κλασικό καταλανικό φαγητό), νοστιμότερο και πιο υγιεινό απ' τα χάμπουργκερ. Την προηγούμενη Πέμπτη, όταν είχε ήδη ανακοινωθεί η ματαίωση, οι φοιτητές στο πανεπιστήμιο της Βαρκελώνης συνέχισαν με μια Μέρα ενάντια στην Παγκοσμιοποίηση, με ομιλίες, βιντεοπροβολές και μια διαδήλωση η οποία μπλόκαρε μια από τις κεντρικές λεωφόρους της Βαρκελώνης. Τώρα λοιπόν οργανώνονται σ' όλες τις πόλεις της Ισπανίας ομάδες ενάντια στην Παγκόσμια Τράπεζα.

Ποια ήταν η ανταπόκριση του κόσμου σ' όλη αυτήν την καμπάνια;

Η ανταπόκριση ήταν πολύ καλή, παρ' όλο που προφανώς ήταν ακόμη πολύ νωρίς για την καμπάνια όταν ματαιώθηκε η σύνοδος της Παγκόσμιας Τράπεζας. Η πραγματική οργάνωση της δουλειάς τοπικά μόλις άρχιζε. Αλλά θα συνεχιστεί σε κάθε περίπτωση.

Τα εργατικά συνδικάτα συμμετείχαν στην καμπάνια;

Βέβαια. Ολες οι βασικές ομοσπονδίες την υποστήριξαν. Απο τις δυό μεγαλύτερες, τις Εργατικές Επιτροπές (CCOO) και την UGT η πραγματική δουλειά γίνεται απο αριστερούς ακτιβιστές που κάνουν κριτική στην ηγεσία. Απο το μικρότερο ριζοσπαστικό συνδικάτο την CGT, υπάρχει μεγαλύτερη συμμετοχή συμπεριλαμβανομένου και της ηγεσίας, αλλά έχουν μικρότερη επιρροή μεταξύ των εργατών.

Ενα καλό παράδειγμα της συμμετοχής των εργατικών συνδικάτων είναι το εργοστάσιο Miniwatt-Phillips στη Βαρκελώνη. Αυτοί παλεύουν ενάντια στην περικοπή των θέσεων εργασίας, και έχουν μια μακρά ιστορία αγώνων. Είναι η αριστερή πτέρυγα των CCOO, και παίρνουν μέρος στην καμπάνια. Θα είναι οι πρώτοι μάρτυρες στη "λαϊκή δίκη" της Παγκόσμιας Τράπεζας που θα γίνει κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων.

Μετά την ακύρωση της συνόδου ποιο είναι το κλίμα μεταξύ των ακτιβιστών;

Η αντίδραση είναι ότι ήταν μια καθαρή νίκη. Μερικοί άνθρωποι αισθάνθηκαν λίγο απογοητευμένοι, επειδή δεν θα είχαμε την ευκαιρία να διαδηλώσουμε άμεσα ενάντια στην Παγκόσμια Τράπεζα, αλλά προφανώς όλοι εμείς έχουμε πετύχει όχι μόνο να σταματήσουμε τη σύνοδο μία ή δύο μέρες νωρίτερα, αλλά 5 βδομάδες νωρίτερα. Οι εφημερίδες ανέφεραν ότι ήταν μια νίκη για την καμπάνια ενάντια στην παγκοσμιοποίηση. Η Παγκόσμια Τράπεζα έλεγε ότι ήταν μια νίκη για την "τρομοκρατία" των διαδηλωτών.

Το καλύτερο είναι ότι η καμπάνια θα συνεχιστεί. Ολα συνεχίζονται. Οι κινητοποιήσεις, η αντι-σύνοδος στις 22-23 Ιούνη, η κεντρική διαδήλωση την Κυριακή 24 Ιούνη, η λαϊκή δίκη και τα υπόλοιπα. Υπάρχει ακόμη και ένα σχέδιο για μια εκδήλωση μπροστά στο χρηματιστήριο της Βαρκελώνης.

Τι σχεδιάζεται για τις διαδηλώσεις στη Γένοβα;

Η απόφαση της Παγκόσμιας Τράπεζας σημαίνει ότι περισσότεροι άνθρωποι θα πάνε πιθανώς στη Γένοβα. Αντιπρόσωποι της καμπάνιας "Βαρκελώνη 2001" πήγαν στην πρόσφατη συνάντηση της Οργανωτικής Επιτροπής στη Γένοβα. Ομως, ο κύριος στόχος τώρα είναι να κάνουμε τις διαδηλώσεις στη Βαρκελώνη όσο γίνεται μεγαλύτερες. Από την Βαρκελώνη πήγαν εκατοντάδες ακτιβιστές στην Πράγα και στη Νίκαια, όμως χιλιάδες ή δεκάδες χιλιάδες εργάτες μπορούν να πάρουν μέρος στις διαδηλώσεις εδώ. Αυτό με τη σειρά του θα μπορέσει να πλατύνει τη βάση του αντικαπιταλιστικού κινήματος.

Στη Κύπρο

Με το τέλος τον εκλογών η καμπάνια για τη Γένοβα ελπίζουμε οτι θα μπεί σε μια νέα φάση με τη συμμετοχή οργανώσεων και συνδικάτων που έχουν εκφράσει την διαθεση να στηρίξουν την πρωτοβουλία

Η ανταπόκριση που υπήρξε μέχρι σήμερα ήταν σημαντική. Πολύς κόσμος ενδιαφερόταν να μάθει λεπτομέρειες για τη Γένοβα και αν θα υπάρξει αντίστοιχη πρωτοβουλία και στη Κύπρο. Σίγουρα θα υπάρξει και ελπίζουμε να είναι και δικοινοτική αφού ήδη έχουν εκφράσει ενδιαφέρον για να συμμετάσχουν η νεολαία του τουρκοκυπριακού Κινήματος Πατριωτικής Ενότητας (YBH) και η οργάνωση ΕΚΙΜ.

Οι εικόνες απο το Σιάτλ, τη Πράγα, το Νταβός, τη Νίκαια, το Πόρτο Αλέγκρε, και πιό πρόσφατα το Κεμπέκ έχουν εμπνεύσει και ενθουσιάσει πολλούς αγωνιστές της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Είμαστε σίγουροι ότι είναι πολλοί αυτοί που θα ήθελαν να βρεθούν στη Γένοβα στις 20-22 Ιούλη στην πίο μεγάλη παγκόσμια αντικαπιταλιστική διαδήλωση που οργανώθηκε μέχρι τώρα.

Για πληροφορίες μπορείτε να επικοινωνήσετε με το τηλ 09-698503, Fax: 02-349770

Χαιρετισμός απ' το Κεμπέκ

Σ' όλον τον κόσμο το Σιάτλ αντιπροσωπεύει μια μεγάλη στροφή για όλους τους ανθρώπους. Μετά από μια δεκαετία που μιλούσαν για οικονομική ανάκαμψη, δεν υπήρξε κανένα όφελος για τον κόσμο, αλλά περισσότερη ανεργία, περισσότερες ιδιωτικοποιήσεις, χαμηλότεροι μισθοί. Στον Καναδά σ' όλη τη διάρκεια της δεκαετίας του '90 υπήρξαν μεγάλες μάχες από διαφορετικά κομμάτια της εργατικής τάξης. Για μια διετία 9 μεγάλες πόλεις στην περιοχή του Οντάριο κυριολεκτικά έκλεισαν από τις απεργίες. Εργαζόμενοι στα νοσοκομεία και εκπαιδευτικοί κατέβηκαν πολλές φορές σε απεργία. Κι αυτός ο κατάλογος μπορεί να συνεχιστεί για τις μεγάλες μάχες που δόθηκαν. Αλλά το πρόβλημα ήταν ότι δεν υπήρχε καμιά γενίκευση από τον έναν αγώνα στον άλλο. Αντίθετα οι εργαζόμενοι έδιναν τις μάχες αποκομμένοι. Αλλά μετά το Σιάτλ βλέπουμε μικρά κομμάτια να αναπτύσσουν αυτήν την γενίκευση. Και τώρα βλέπουμε στον Καναδά ένα απεργιακό κύμα, όπου οι εργαζόμενοι αναζητούν συμπαράσταση μεταξύ τους για να δώσουν μαζί αυτές τις μάχες. Και ταυτόχρονα βλέπουμε αντικαπιταλιστικά συνθήματα μέσα στις απεργίες. Συνθήματα όπως "Οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη", "Θέλουμε τις δουλειές μας και όχι απολύσεις".

Αλλά τα πράγματα δεν έχουν αλλάξει μόνο στο οικονομικό πεδίο. Οι πολιτικές αντιμετωπίσεις του κόσμου έχουν αρχίσει να αλλάζουν. Τη δεκαετία του '90 όταν τα συνδικάτα έδωσαν σύγκρουση ενάντια στη NAFTA δεν έκαναν καμία σύνδεση με τον ηρωικό αγώνα των Ζαπατίστας. Αντίθετα έλεγαν ότι "θέλουμε να προστατευθούν οι δικές μας δουλειές". Τώρα όλα αυτά αλλάζουν. Υπάρχουν τεράστια ανοίγματα σε μια άλλου είδους διάθεση. Στους δρόμους του Κεμπέκ, στις διαδηλώσεις κανένας εργάτης δεν είπε "η δική μου δουλειά πάει πρώτα". Αντίθετα ο κόσμος άρχισε να βλέπει τους συμπαραστάτες, τα αδέλφια του στους εργάτες της Βολιβίας, του Μεξικού, της Ν. Κορέας, των Ηνωμένων Πολιτειών. Και να προσπαθεί να χτίσει αυτούς τους αγώνες στον ίδιο τον Καναδά.

Κύρια αυτό συμβαίνει γιατί το αντικαπιταλιστικό κίνημα έχει χτυπήσει τον εθνικισμό και δίνει την αίσθηση ότι όλοι πρέπει να είμαστε μαζί. Αυτές οι αλλαγές είναι τόσο βαθιές που μια οργάνωση, που υποστήριζε το καναδικό κράτος ενάντια στα άλλα κράτη, τώρα βρίσκεται μπροστά στις διαδηλώσεις με κύριο σύνθημα ότι "η δική μας η κυβέρνηση είναι ο εχθρός". Και αυτό είναι μια μαζική και δραματική στροφή στην πολιτική στον Καναδά μέσα σε πάρα πολύ μικρό διάστημα.

Αυτή η αλλαγή που οφείλεται στο αντικαπιταλιστικό κίνημα φάνηκε περισσότερο από παντού μέσα στο ίδιο το Κεμπέκ. Τα συνδικάτα στον Καναδά πρότειναν ένα δικό τους, ανεξάρτητο από το τοπικό εθνικιστικό κόμμα υποψήφιο. Κατέβηκε με πλατφόρμα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση και με το σύνθημα του Πόρτο Αλέγκρε "Ενα άλλο Κεμπέκ είναι εφικτό" και πήρε το 24% των ψήφων. Αυτό είναι τεράστια αλλαγή, αφού τα συνδικάτα ήταν πολύ δεμένα με τον εθνικισμό. Πέρα από αυτό, πολύς κόσμος στη βάση των συνδικάτων έχει αρχίσει να είναι σε ρήξη με τις συνδικαλιστικές ηγεσίες. Υπάρχουν ομάδες στη βάση των συνδικάτων που οργανώνουν εξορμήσεις από εργατικό χώρο σε εργατικό χώρο. Υπάρχουν κομμάτια που λένε ότι είμαστε έτοιμοι να υποστηρίξουμε καθέναν που παλεύει για μισθούς, κάθε μετανάστη που κινδυνεύει να απελαθεί, καθένα που είναι διαθέσιμος να δώσει αγώνες εδώ και τώρα. Και αυτά είναι μόνο λίγα απ' τα παραδείγματα της δραματικής στροφής στον Καναδά.

Είναι μια μεγάλη ελπίδα για μας ότι υπήρξε στη Ελλάδα ένα μεγάλο κίνημα, μια μεγάλη πανεργατική απεργία και σ' αυτήν την απεργία υπήρχε μια πολύ δυνατή αντικαπιταλιστική παρουσία. Χιλιάδες άνθρωποι έπαιρναν τις προκηρύξεις που τους καλούσαν να πάνε στη Γένοβα.

Σας στέλνω τους επαναστατικούς χαιρετισμούς, την αλληλεγγύη απ' όλο το αντικαπιταλιστικό κίνημα στον Καναδά.

Θα σας δω στη Γένοβα!

Ριτς Γουάιμαν,

μέλος των Διεθνών Σοσιαλιστών του Καναδά,

χαιρετισμός στο τετραήμερο Μαρξισμός 2001, που οργανώθηκε στην Αθήνα απο το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα.

ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΣΦΑΓΕΙΟ ΚΟΦΙΝΟΥ

Μπροστά σε απολύσεις: Απεργία και όχι διαπραγματεύσεις!

Οι εργαζόμενοι στο Σφαγείο Κοφίνου αντιμετωπίζουν την μετωπική επίθεση των εργοδοτών. Μια επίθεση που απειλεί το ωράριο εργασίας τους, που απειλεί με χειροτέρευση τους όρους και συνθήκες παραγωγής και που θα καταλήξει σε μαζικές απολύσεις.

Ο επικεφαλής της Ένωσης Δήμων, Λέλλος Δημητριάδης, η διεύθυνση του Σφαγείου και η κυβέρνηση το έβαλαν σκοπό να αναγκάσουν το προσωπικό του Σφαγείου να πληρώσει τα σπασμένα της κρίσης τους.

Συγκεκριμένα επιδιώκουν:

1. Την επιβολή εποχιακού ωραρίου όπου κατά τους τέσσερεις καλοκαιρινούς μήνες (απο Ιούνιο μέχρι Σεπτέμβριο) οι εργαζόμενοι θα δουλεύουν 11 ολόκληρες ώρες την μέρα.

2. Την μείωση των ημερών αδείας ασθενείας.

3. Την κατάργηση καταβολής οδοιπορικών.

4. Την απόλυση δεκάδων εργαζομένων.

Οι εργαζόμενοι του Σφαγείου απέρριψαν την οποιαδήποτε συζήτηση αυτών των «προτάσεων».

Η βαρβαρότητα των 11 ωρών εργασίας, για πολλούς εργαζόμενους θα σήμαινε στην πραγματικότητα μέχρι και 14ωρο συνυπολογίζοντας τον χρόνο μεταφοράς τους από και προς την Κοφίνου.

Η μείωση των ημερών ασθένειας σε ένα χώρο δουλείας που είναι αδιαμφισβήτητα ανθυγιεινός και επικίνδυνος δεν μπορεί να είναι διαπραγματεύσιμη.

Και ασφαλώς ούτε λόγος για απολύσεις.

Το γεγονός ότι η εργοδοσία επιδιώκει μαζικές απολύσεις για να μειώσει τα κόστα της σε βάρος των εργαζομένων και όχι λόγω «πλεονασμού» έγινε πέρα για πέρα φανερό όταν πριν ένα μήνα απολύθηκαν 14 εργαζόμενοι. Όλοι όσοι εργάζονταν στην φορτοεκφόρτωση έχουν ήδη αντικατασταθεί με χαμηλόμισθους «έκτακτους» τους οποίους τα «συμβόλαια» επιτρέπουν την πρόσληψη και την απόλυση τους αυθημερόν. Αυτοί οι «έκτακτοι» είναι υποχρεωμένοι να εκτελούν και χρέη οδηγού.

Επιπρόσθετα η Διεύθυνση του Σφαγείου — ενώ εξασφάλισε δάνειο 1 εκ. λιρών από την κυβέρνηση για την αποζημίωση των εργαζομένων που θέλει να απολύσει — προχώρησε ταυτόχρονα στις 29/05/01 σε συζήτηση με τις συντεχνίες για πρόσληψη νέου προσωπικού μέχρι και τις 8 Ιουλίου λόγω του «αυξημένου όγκου εργασίας». Αλλά αν χρειαζόταν ακόμα μια απόδειξη για το γεγονός ότι δεν υπάρχει πλεόνασμα αλλά έλλειψη προσωπικού αυτή δόθηκε και πάλι από την Διεύθυνση: Ζήτησε από τους εργαζόμενους να εργαστούν την μέρα του Κατακλυσμού (04/06/01) που είναι αργία, καθώς επίσης ολόκληρο το προσωπικό από τις 6:00 το πρωί μέχρι και τις 4:30 το απόγευμα τις επόμενες τρις μέρες (δηλ. 5,6 και 7 Ιούνη).

Γραφειοκράτες

Και όμως, η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, οι «συντεχνιακοί» της ΣΕΚ και της ΠΕΟ, παρά τις αντίθετες υποδείξεις των μελών τους, προχώρησαν σε κομματιαστές διαπραγματεύσεις — τα ζητήματα ένα προς ένα— προβάλλοντας τον γελοίο ισχυρισμό ότι «δεν μπορούσαν να αρνηθούν την συζήτηση στον Λέλλο και την Διεύθυνση». Διαπραγματεύτηκαν τα αδιαπραγμάτευτα για να καταλήξουν σε μια άθλια καταρχήν συμφωνία.

Εργοδότες και γραφειοκράτες συμφώνησαν:

- Στην απόλυση 75 από τους 150 εργαζόμενους του σφαγείου σαν πλεονάζον προσωπικό.

- Στην αποδοχή του εποχιακού ωραρίου όπου για τους καλοκαιρινούς μήνες θα ισχύει 10ωρη μέρα εργασίας.

- Στην μείωση των ημερών ασθενείας από 45 σε 15.

Πρόκειται για μιά απόπειρα χοντρού ξεπουλήματος απο πλευράς της συνδικαλιστικής γραφειοκρατείας.

Ιδιωτικοποίηση

Το επιχείρημα που προβάλλεται από τους συντεχνιακούς σαν δικαιολογία, ότι δηλ. «προέχει η σωτηρία του Σφαγείου από την ιδιωτικοποίηση», στερείτε οποιασδήποτε συνδικαλιστικής λογικής. Είναι τελείως ψεύτικο. Γιατί αν περάσουν όλα αυτά, όχι μόνο δεν θα εμποδίσουν την ιδιωτικοποίηση του Σφαγείου αλλά θα την κάνουν πιο εύκολη υπόθεση. Οι απολύσεις θα αποδυναμώσουν την οργάνωση των εργαζομένων του Σφαγείου, κάνοντας έτσι την προσφορά του σε ιδιώτες ακόμα πιο ελκυστική.

Τον ίδιο σκοπό έρχεται να εξυπηρέτηση και η κυβέρνηση δανειοδοτώντας το Σφαγείο με 1,3 εκ. λίρες για εκσυγχρονισμό των μέσων και των εγκαταστάσεων του. Αυτό δεν το κάνει για το καλό των εργαζομένων. Ούτε γιατί ο Λέλλος ενδιαφέρεται για το μέλλον του Σφαγείου. Τον «εκσυγχρονισμό» τον κάνει για να τραβήξει ακόμα πιο κοντά εταιρείς όπως τον «Κομήτη» που καραδοκούν.

Ήδη ο Λέλλος έχει ιδιωτικοποιήσει την εξαιρετικά προσοδοφόρα επεξεργασία εντέρων που ήταν αφορμή για να βγουν στην επιφάνεια σωρεία ατασθαλιών σε σχέση με το νερό, τη χρήση μηχανημάτων του σφαγείου από ιδιώτες, κλπ.

Επιπρόσθετα η Ένωση Δήμων και η Διεύθυνση του Σφαγείου σκοπεύουν να δώσουν άμεσα στον ιδιωτικό τομέα την φόρτωση και διανομή καθώς επίσης την ασφάλεια (νυκτοφύλακες) και τον καθαρισμό των εγκαταστάσεων.

Αντίσταση και πάλι

Και όμως οι συντεχνιακοί κάνουν ότι δεν ξέρουν «τι κάνει νιάου-νιάου στα κεραμίδα»! Τα πράγματα φωνάζουν «ιδιωτικοποίηση»! Δεν υπάρχει το παραμικρό περιθώριο για υποχωρήσεις από την πλευρά των εργατών.

«Για 23 χρόνια οι ηγεσίες των συντεχνιών δεν στάθηκαν στο πλευρό των εργαζομένων - οτι κερδίσαμε το πήραμε με τους αγώνες μας και συχνά κόντρα στα δασκαλέματα των συντεχνιακών» δήλωσε στην εφημερίδα μας ένα απο τους πιο έμπειρους συνδικαλιστές του σφαγείου.

Πρέπει να καλεστεί άμεσα Γενική Συνέλευση για να καταψηφιστεί η καταρχήν συμφωνία εργοδοτών και συντεχνιακών. Οι δουλειές στο σφαγείο δεν είναι για πούλημα. Η υγεία των απλών ανθρώπων δεν επιτρέπεται να περάσει στα χέρια των κερδοσκόπων ιδιωτών. Αν η Ένωση Δήμων θέλει να απαλλαγεί από το Σφαγείο τότε η μόνη πραγματική εναλλακτική πρόταση που υπάρχει είναι η κρατικοποίηση του. Η εργαζόμενοι στο Σφαγείο έχουν τη δύναμη να γονατίσουν την εργοδοσία. Έχουν τη δύναμη να βάλουν στο πλάι την γκρίνια που εκπορεύεται από τη Διεύθυνση ότι «ο καθένας σκέφτεται το τομάρι του». Και να απαντήσουν στις απειλές τους συλλογικά, σαν μια γροθιά: Με απεργία!

Δάφνος Οικονόμου

Μετά τους Εργάτες να κλείσει και το χυτήριο Νέμιτσα

Οι κάτοικοι των Εργατών μπορούν να νοιώθουν ικανοποιημένοι γιατί οι αγώνες τους τελικά δικαιώθηκαν. Το χυτήριο που σκορπούσε τον θάνατο είναι κλειστό. Οι μετρήσεις που έγιναν μετά το κλείσιμο του χυτηρίου έδειξαν τις επικίνδυνες ουσίες στην ατμόσφαιρα να έχουν πέσει σε επιτρεπτά όρια.

Για χρόνια οι κάτοικοι διαμαρτύρονταν για την λειτουργία του χυτηρίου και τα συχνά κρούσματα καρκίνων στους κάτοικους και τα βρογχικά νοσήματα στα παιδιά. Η έρευνά που χρηματοδότησαν οι ίδιοι οι κάτοικοι επιβεβαιώνει τις ανησυχίες τους. Τα υψηλά ποσοστά μόλυβδου στο αίμα όσων εξετάστηκαν έβαζε την υγεία τους σε άμεσο κίνδυνο.

Η κυβέρνηση από την αρχή δεν αντιμετώπισε το πρόβλημα με σοβαρότητα και υποτίμησε τον κίνδυνο. Ο δε υπουργός Εργασίας Μουσιούτας κατηγόρησε τους κατοίκους των Εργατών ότι αυτοί φταίγανε για τη μόλυνση στην περιοχή γιατί κάποιοι έκαιγαν ελαστικά αυτοκίνητων στο εργοτάξιό τους.

Οι κάτοικοι δεν ανέχτηκαν άλλο εμπαιγμό, μαζεύτηκαν έξω από το υπουργείο Εργασίας και ζήτησαν την παραίτηση του υπουργού. Η κυβέρνηση αναγκάστηκε να προχωρήσει στο κλείσιμο του χυτηρίου και στην επιδημιολογική έρευνά. Τα αποτελέσματα της έρευνάς έδειξαν ότι το χυτήριο μόλυνε την ατμόσφαιρα σε σημείο που έβλαπτε τον ανθρώπινο οργανισμό. Μετά το κλείσιμο του χυτηρίου η περιοχή θα «αποκαταστάθηκε», δηλαδή καθάρισε, στην κοινότητα Εργατών. Βέβαια παραμένει το ζήτημα του κατά πόσο και σε ποιο βαθμό έχουν μολυνθεί το υπέδαφος και τα υπόγεια νερά.

Το παράδειγμα των Εργατών δείχνει πως μόνο με δυναμικές κινητοποιήσεις και συνεχείς αγώνες μπορεί να αναγκαστεί η κυβέρνηση να πάρει στα σοβαρά τα προβλήματα των κατοίκων. Αλλιώς κλείνει τα μάτια κι αφήνει ανενόχλητους τους καπιταλίστες να αυξάνουν τα κέρδη τους, να μολύνουν το περιβάλλον αγνοώντας τις ανθρώπινες ζωές.

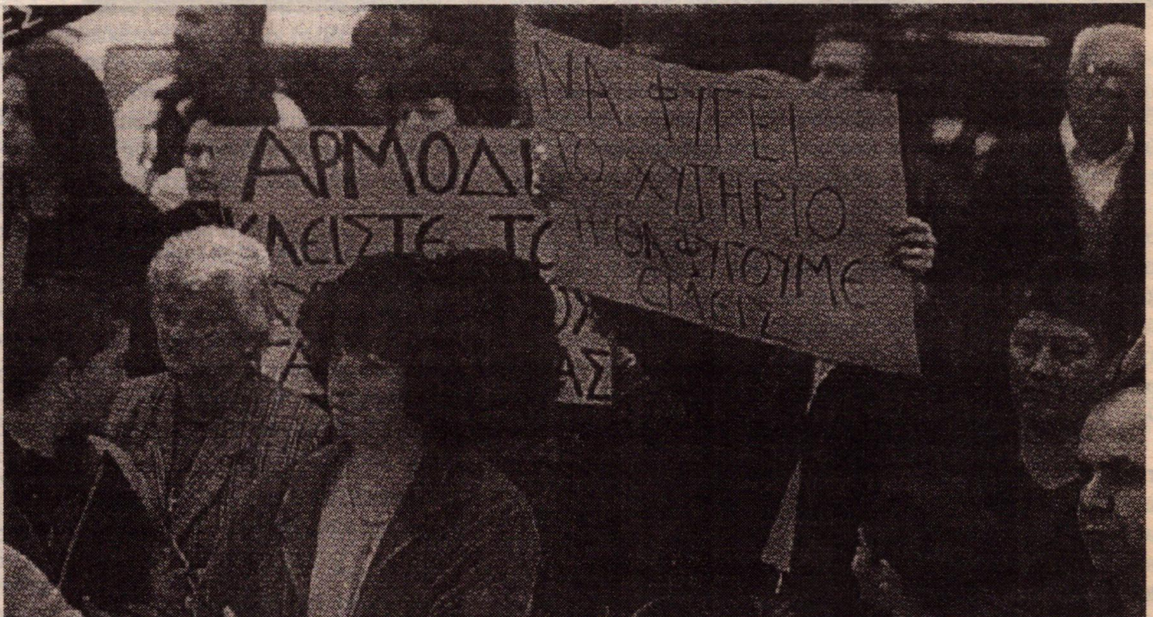

Η κατάσταση επαναλαμβάνεται στα Τσιφλικούδια στη Λεμεσό όπου το χυτήριο Νέμιτσα μολύνει το περιβάλλον δημιουργώντας τα ίδια προβλήματα στους κατοίκους της γύρω περιοχής. Αυτό που δημιουργεί απορία είναι το γιατί δεν είναι αυτονόητο στην κυβέρνηση ότι πρέπει να κλείσει το χυτήριο και να γίνουν επιδημιολογικές έρευνες. Γιατί χρειάζεται να κινδυνεύουν τόσες ζωές, μήπως εδώ πρόκειται για περισσότερα κέρδη;

Δεν μπορεί η κυβέρνηση να βάζει τα κέρδη πάνω από την υγεία όλων μας. Και η παραμικρή υποψία κίνδυνου να υπάρχει πρέπει να προχωρά σε αναστολή των εργασιών και έρευνα. Πόσο μάλλον στις περιπτώσεις καλωδίων υψηλής τάσης και χρήσης αμιάντου όπου επιστημονικά έχει αποδειχτεί ότι προκαλούν θανατηφόρες ασθένειες.

Μαρία Αντώνιου

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ

Χρειάζονται δυναμικές παναπεργίες και όχι ανταρτοπόλεμος

Η προσπάθεια των ξενοδόχων να σπάσουν της συλλογικές συμβάσεις και να εξαναγκάσουν τους εργαζομένους στην υπογραφή προσωπικών συμβολαίων έχει κλιμακωθεί την τελευταία περίοδο. Δεν είναι η πρώτη φορά που οι ξενοδόχοι έχουν στο στόχαστρο τους τις συλλογικές συμβάσεις. Είναι μια προσπάθεια που έχει ξεκινήσει εδώ και μερικά χρόνια και χρόνο με το χρόνο γίνεται όλο και πιο έντονη. Η αύξηση της ανεργίας τα τελευταία χρόνια κάνει τους ξενοδόχους να πιστεύουν ότι τώρα είναι η ευκαιρία τους να εκβιάζουν για κατάργησει των συλλογικών συμβάσεων και αλλαγές στους όρους εργοδότησης.

Απο την απεργία στα ξενοδοχεία του Λόρδου

Οι συλλογικές συμβάσεις είναι μία κατάχτηση για τους εργαζόμενους που χρειάστηκαν αγώνες και θυσίες για να κερδιθεί. Ο κάθε εργαζόμενος από μόνος του μπροστά στο εργοδότη του είναι αδύναμος και ανίσχυρος να αντισταθεί και εύκολα γίνεται θύμα των ορέξεων και των απαιτήσεων του. Οι συλλογικές συμβάσεις έδωσαν και δίνουν την δυνατότητα στους εργαζόμενους όλοι μαζί συλλογικά να αντιστέκονται, να διεκδικούν και να κερδίζουν καλύτερους μισθούς και συνθήκες δουλείας. Η απομόνωση, η εξατομικοποίηση και η δυνατότητα στο εργοδότη να διαπραγματευτεί με κάθε εργάτη και εργάτρια ξεχωριστά ενισχύει την θέση του και του επιτρέπει στο τέλος να επιβάλλει τους όρους του.

Παρά την σημασία των συλλογικών συμβάσεων και το γεγονός ότι οι συντεχνίες αναγνωρίζουν και επισημαίνουν στις διακηρύξεις τους την απειλή και το κίνδυνο για τους εργαζόμενους από την υπογραφή προσωπικών συμβολαίων, η πραχτική που ακολούθησαν μέχρι σήμερα δεν φαίνεται να μπορεί να σταθεί εμπόδιο στην επίθεση των εργοδοτών. Την ίδια ταχτική είχαν ακολουθήσει και στη μεγάλη απεργία στα ξενοδοχεία του Λόρδου. Μια απεργία που κράτησε πολλές βδομάδες με φοβερή διάθεση απο την μεριά των απεργών, που κερδίσει την συμπαράσταση των άλλων εργαζομένων και είχε όλες τις προυποθέσεις για να νικήσει. Η άρνηση των συντεχνειών όμως να κηρύξουν παναπεργία οδήγησε στην ήττα και άνοιξε την όρεξη και των υπόλοιπων ξενοδόχων. Αφού ο Λόρδος τα κατάφερε γιατί όχι και εμείς.

Σήμερα οι συντεχνίες απειλούν με απεργία τέσσερα μεγάλα ξενοδοχεία στην Λεμεσό. Επιμένουν όμως στην ίδια λανθασμένη ταχτική που οδήγησε την απεργία στα ξενοδοχεία του Λόρδου σε ήττα. Ενώ οι πιέσεις και οι εκβιασμοί για προσωπικά συμβόλαια γίνονται σε όλα τα ξενοδοχεία, οι συντεχνίες αποφεύγουν την παναπεργία που θα έδινε μια μαζική και δυναμική απάντηση στις απειλές των ξενοδόχων. Ακολουθούν την ταχτική των μικρών προειδοποιητικών απεργιών σε επιλεγμένα ξενοδοχεία, ελπίζοντας ότι έτσι θα τρομάξουν τους ξενοδόχους και θα κάνουν πίσω. Έστω και αν ακόμα κάποια ξενοδοχεία λόγο της τουριστικής περιόδου προτιμήσουν να κάνουν πίσω, αυτό μόνο προσωρινά λύνει το πρόβλημα γιατί την χειμερινή περίοδο θα ξανά αρχίσουν τις πιέσεις και τους εκβιασμούς για προσωπικά συμβόλαια.

Η κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων και η υπογραφή προσωπικών συμβολαίων είναι ένα ζήτημα που αφορά ολόκληρη την εργατική τάξη. Δεν είναι μονό στα ξενοδοχεία που υπάρχει το πρόβλημα αλλά σε όλους τους χώρους δουλείας. Είναι ένα κεντρικό ζήτημα και μια κεντρική μάχη για την εργατική τάξη που πρέπει και μπορεί να κερδιθεί. Είναι λοιπόν καιρός οι συντεχνίες να αφήσουν τον ανταρτοπόλεμο και να οργανώσουν τις δυνάμεις μας για καταμέτωπο αντεπίθεση.

Πέτρος Μιχαήλ

ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΟΙ ΠΙΛΟΤΟΙ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΚΕΡΔΙΣΟΥΝ ΠΟΛΛΑ

Σύμφωνα με τις εφημερίδες η κυβέρνηση έχει φτάσει σε συμφωνία με τους πιλότους της Eurocypria πού απειλούσαν με απεργία διεκδικώντας το αίτημα τους για θέσεις προαγωγής σε κυβερνήτη. Αίτημα που έφερε αντίδραση από τους πιλότους των Κυπριακών Αερογραμμών που διεκδικούν τις προαγωγές για τα μέλη της δικής τους συντεχνίας.

Πρόκειται για μια κατάσταση που την έχουμε ξαναζήσει με τις δύο συντεχνίες να έρχονται σε σύγκρουση. Μία σύγκρουση που μοναδικό κερδισμένο έχει την κυβέρνηση και την διεύθυνση των Κυπριακών Αερογραμμών και χαμένους τους πιλότους και των δύο συντεχνιών.

Για μία δεκαετία συνεχίζεται η πολιτική των περικοπών στις Κυπριακές Αερογραμμές. Μια πολιτική που άρχισε να εφαρμόζεται με την δημιουργία της θυγατρικής εταιρείας των Κ.Α., την Eurocypria. Οι εργαζόμενοι της οποίας έχουν χειρότερους όρους εργασίας και κατώτερους μισθούς από τους εργαζόμενους στις Κ.Α. που κάνουν ουσιαστικά την ίδια δουλειά.

Η δημιουργία δυο κατηγοριών εργαζομένων μέσα στην ίδια ουσιαστικά εταιρεία έδωσε την ευκαιρία στην κυβέρνηση να φέρνει τις δύο κατηγορίες σε σύγκρουση μεταξύ τους και στα διάφορα παζαρέματα να καταφέρνει όχι μόνο να μην δίνει αλλά και να παίρνει πίσω πολλά από τα κεκτημένα των εργαζομένων.

Έτσι για παράδειγμα οι πιλότοι των Κ.Α. έχουν δέκα χρόνια να πάρουν ουσιαστικές αυξήσεις ενώ έχουν δεχτεί την μείωση των κλιμάκων πρόσληψης για τους νέους πιλότους και έχουν κάμει παραχωρήσεις στα ωράρια των πτήσεων.

Τόσο οι εργαζόμενοι στις Κυπριακές Αερογραμμές όσο και αυτοί της Eurocypria έχουν την δυναμη παλεύοντας μαζί να κερδίσουν πολύ περισσότερα από μερικές προαγωγές. Εχουν να παλέψουν τον ίδιο αντίπαλο χρειάζονται και κοινή δράση.

Σταύρος Σιδεράς

Η αποχή των μαθητών για το Ενιαίο Λύκειο

Αντίσταση στην Παιδεία της αγοράς

Στις 22 του Μάη οι μαθητές Γυμνασίων, Λυκείων και Τεχνικών σχολών κατήλθαν σε ολοήμερη απεργία σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την μη ενημέρωση των μαθητών της πρώτης Λυκείου για τις επιλογές που έχουν κάνει για την δευτέρα τάξη.

Σύμφωνα με τις δηλώσεις του Υπουργού Παιδείας, Ουράνιου Ιωαννίδη, το 90 % των επιλογών ικανοποιήθηκαν. Όμως ο Υπουργός με ψευδείς υποσχέσεις, στους μαθητές και τους γονείς, τους διαβεβαίωνε ότι θα τους ενημέρωνε απο τις αρχές του Απρίλη, πράγμα που δεν είχε γίνει ακόμη.

Οι οργανωμένοι Γονείς κατηγορούν το Υπουργείο για ασυνέπεια, αμφιβάλλοντας αν ο Υπουργός θα τους ενημερώσει μέχρι τον Ιούνη, όπως τους έχει υποσχεθεί πρόσφατα.

Η μη ενημέρωση των μαθητών για τις επιλογές τους θα έχει ως συνέπεια να μην μπορούν να κάνουν έγκαιρα τις απαραίτητες κινήσεις για να διαλέξουν ένα πλησιέστερο συνδυασμό, σε περίπτωση που δεν ικανοποιήθηκαν οι επιλογές τους.

Παράλληλα, η ΟΕΛΜΕΚ καλεί το υπουργείο "να παρέμβει άμεσα έτσι ώστε εκεί όπου δεν ικανοποιήθηκαν οι αρχικές επιλογές, να υπάρξουν έγκαιρα οι κατάλληλες ρυθμίσεις και να ενημερωθούν σχετικά οι μαθητές".

Το πρόβλημα που έχει εμφανιστεί με τις επιλογές του Ενιαίου, εντάσσεται στα προβλήματα που έχει δημιουργήσει η κυβέρνηση στην προσπάθεια της να μεταρυθμίσει όσο πιο γρήγορα, και όσο λιγότερο δαπανηρά γίνεται, την εκπαίδευση ώστε να ικανοποιήσει τις καινούργιες ανάγκες της αγοράς και να εναρμονιστεί και με τις εκπαιδευτικές μεταρυθμίσεις που έχουν γίνει σε ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Με μόνο μια ματιά στον κατάλογο των 28 μαθημάτων κατεύθυνσης γίνεται καθαρό ότι τουλάχιστον τα 21 μαθήματα παρέχουν εξειδικευμένες γνώσεις για τον τομέα των υπηρεσιών. Οπως για παράδειγμα Οικονομία και Τουρισμός, Πληροφορική και επιστήμη Η/Υ, Οργάνωση και διοίκηση επιχειρήσεων. Έτσι αυτοί που θα τα επιλέξουν και δεν θα προχωρήσουν στο πανεπιστήμιο, θα αποτελέσουν ένα έτοιμο και φτηνό εργατικό δυναμικό για τις ανάγκες των επιχειρηματιών, των τραπεζιτών και των χρηματιστών.

Αυτή στην ουσία είναι η φιλοσοφία του Ενιαίου και όχι το ενδιαφέρον της κυβέρνησης για να μας προσφέρει μια πολύπλευρη παιδεία όπως μας υπόσχεται ο Υπουργός. Έχοντας αυτά τα κριτήρια κατα νού προχώρησε στην δημιουργία του Ενιαίου χωρίς να φροντίσει για την κατάλληλη υποδομή. Για να λειτουργήσει το Ενιαίο χρειάζονται προσλήψεις καθηγητών, επέκταση και ανέγερση νέων κτιρίων και αιθουσών.

Οι καταγγελίες του Υπουργου για προεκλογικές σκοπιμότητες στην απεργία των μαθητών δεν στέκουν. Στην πραγματικότητα είναι η αγανάκτηση και ο θυμός των γονιών και των μαθητών που βλέπουν την κυβέρνση να διαλύει την παιδεία που οδήγησε σε αυτήν την απεργία. "*Εάν θέλαμε να κάνουμε ζημιά στην κυβέρνηση, θα μπορούσαμε να το κάνουμε εδώ κι ένα χρόνο, με τα τόσα προβλήματα που εμφανίστηκαν στο Ενιαίο*", δήλωσε χαρακτηριστικά ο πρόεδρος της Συνοσμοσπονδίας Γονέων.

Αν θέλουμε να κτίσουμε μια κοινωνία όπου η παιδεία θα είναι πάνω απο τα κέρδη και τις ανάγκες της αγοράς χρειάζονται να συνεχιστούν αυτοί οι αγώνες.

Φίλιππος Παπανικολάου
μαθητης

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Παγκοσμιοποιηση και περιβάλλον

γιατί το πράσινο είναι κόκκινο

«Το φάντασμα της περιβαλλοντικής καταστροφής πλανάται πάνω απ' τα κεφάλια μας, σε μια κλίμακα που οι προηγούμενες γενιές ούτε καν μπορούσαν να φανταστούν... Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η απειλή για το περιβάλλον και ζητήματα όπως η θέρμανση της γης, τα πυρηνικά όπλα, οι γενετικά μεταλλαγμένοι οργανισμοί, για πολλούς ανθρώπους αποτελούν τον κύριο τροφοδότη της οργής τους ενάντια στο κοινωνικό σύστημα που ζούμε...» Ετσι αρχίζει το βιβλίο του *Πολ ΜακΓκαρ* «Παγκοσμιοποίηση και Περιβάλλον», που κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο.

Σχετικά με την αύξηση της θερμοκρασίας ο Πολ ΜακΓκαρ στηριγμένος σε σειρά επιστημονικών ερευνών και στοιχείων αποκαλύπτει ότι *«οι εταιρίες πετρελαίου, άνθρακα και φυσικού αερίου, καθώς και οι βιομηχανίες αυτοκινήτων, ελαστικών, μαζί με τις κατασκευαστικές εταιρίες, βρίσκονται στην καρδιά του προβλήματος. Είναι βιομηχανίες με κεντρικό ρόλο στον σύγχρονο καπιταλισμό... Οι εταιρίες ορυκτών καυσίμων έχουν δουλέψει συστηματικά όλο τον 20ο αιώνα για να δημιουργήσουν ένα πολιτικό, κοινωνικό και οικονομικό περιβάλλον που να εξαρτάται αποκλειστικά από τα προϊόντα τους - και να εκτινάσσουν έτσι στα ύψη τα κέρδη και τις αγορές τους».*

Το πιο τρανταχτό παράδειγμα είναι η επιχείρηση που έστησαν οι *General Motors*, *Standard Oil* και *Firestone* τη δεκαετία του 1940 για να εξαγοράσουν όλο το σιδηροδρομικό δίκτυο του Λος Αντζελες (τραμ, τρόλεϊ, τραίνα), να το μετατρέψουν σε παλιοσίδερα και να το αντικαταστήσουν με τη χρήση ιδιωτικού αυτοκινήτου. Σήμερα οι ίδιες εταιρίες ιδρύοντας και συνασπισμούς μεταξύ τους, όπως η *Global Climate Coalition*, *«ξοδεύουν δισεκατομμύρια για την παραγωγή υλικού προορισμένου να δυσφημίσει τις έρευνες που δείχνουν ότι η παγκόσμια θέρμανση της γης είναι μια πραγματικότητα και ότι μια από τις βασικές αιτίες γι' αυτό είναι η χρησιμοποίηση ορυκτών καυσίμων. Ταυτόχρονα ξοδεύουν υπέρογκα ποσά για να προσεταιριστούν πολιτικούς και κυβερνήσεις, που έτσι κι αλλιώς μοιράζονται την ίδια κοσμοθεωρία με το μεγάλο κεφάλαιο: υποστηρίζουν το σύστημα των επιχειρήσεων, της αγοράς, του κέρδους».* Αυτός είναι και ο λόγος που οι δύο διασκέψεις για το περιβάλλον στο Ρίο το 1992 και στο Κυότο το 1997 είχαν πενιχρά αποτελέσματα: *«Στις χώρες του ΟΟΣΑ σαν σύνολο, οι εκπομπές όχι μόνο δεν έπεσαν, αλλά αυξήθηκαν 4% μεταξύ 1990 και 1996».*

Τα ίδια βρώμικα συμφέροντα υπερασπίζονται και οι «Γονιδιακοί Γίγαντες», όπως αποκαλεί ο ΜακΓκαρ τις πολυεθνικές της βιοτεχνολογίας. «Οι γενετικά μεταλλαγμένοι οργανισμοί μπορούν να γίνουν κατανοητοί μόνο σαν μέρος της τάσης αυτών των γιγαντιαίων εταιριών να αυξήσουν τις αγορές, τα κέρδη και την εξουσία τους... Αυτού του τύπου οι γιγάντιες εταιρίες διαμορφώνουν αυτό που ο βιολόγος *Richard Lewontin* αποκαλεί «γενετικό-βιομηχανικό σύμπλεγμα», που έχει στόχο να ελέγξει την τροφική αλυσίδα «από το σπόρο μέχρι το πιάτο μας».

Το σύμπλεγμα αυτό προσπαθεί να μετατρέψει ολόκληρη την ανθρωπότητα σ' ένα τεράστιο εργαστήρι πειραμάτων με απρόβλεπτους κινδύνους για εμφάνιση νέων τροφικών αλλεργιών ή μολυσματικών ασθενειών. *«Η μόνη λογική αντίδραση εν όψει τέτοιων κινδύνων είναι να απαγορευτούν τα μεταλλαγμένα προϊόντα μέχρι να γίνουν περισσότερες έρευνες και δοκιμές, από κρατικά χρηματοδοτημένους, ανεξάρτητους επιστήμονες, και όχι από τις επιχειρήσεις».*

Ο συγγραφέας ξεκαθαρίζει ότι το πρόβλημα δεν είναι η επιστήμη, αλλά το γεγονός ότι «όπως υποστηρίζουν οι βιολόγοι Richard Lewontin και Jean Pierre Berlan, για τις εταιρίες 'η φύση βρίσκεται σε αντίφαση με το 'φυσικό δικαίωμα' για κέρδος». «Από τότε που υπήρξαν, οι άνθρωποι αλληλεπίδρασαν και μεταμόρφωσαν το περιβάλλον. Οι άνθρωποι δεν μπορούν να υπάρξουν αν δεν δουλέψουν παρεμβαίνοντας στο περιβάλλον, μέσω της κοινωνικά οργανωμένης εργασίας, για να αποκτήσουν τροφή, ένδυση, στέγη και οτιδήποτε χρειάζεται για την ύπαρξή τους».

Ομως, «η επιμονή στον ίδιο τρόπο παραγωγής μπορεί να αρχίσει να 'εξαντλεί τους κοινωνικούς πόρους', κι ανάμεσα στους πιο σημαντικούς απ' αυτούς τους πόρους είναι η ανάγκη του υπάρχοντος φυσικού περιβάλλοντος να υποστηρίξει αυτόν τον τρόπο παραγωγής. Γι' αυτό οι περιβαλλοντικές κρίσεις είναι συχνά μέρος μιας ευρύτερης κρίσης στην κοινωνία. Και σήμερα οι πολυεθνικές και οι κυβερνήσεις αρνούνται να μετατοπιστούν από αυτό το σύστημα παραγωγής και δουλεύουν για να μπλοκάρουν τις προσπάθειες μετατόπισης, γιατί αυτή είναι η βάση του πλούτου και του κέρδους τους».

Στον σημερινό μάλιστα παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό η περιβαλλοντική και κοινωνική καταστροφή που απειλείται είναι κι αυτή παγκόσμια και απειλεί την ίδια τη βάση και τη διατήρηση του πολιτισμού σε παγκόσμια κλίμακα. Γι' αυτό πρέπει «να δυναμώσουμε την έμπνευση και το μήνυμα των εξεγέρσεων ενάντια στον καπιταλισμό και τους θεσμούς του, που ξέσπασαν με τόσο υπέροχο τρόπο τον περασμένο χρόνο. Στο κέντρο αυτής της πάλης απαιτείται να βρεθεί εκείνη η τάξη στης οποίας την εργασία στηρίζεται ολόκληρο το σύστημα. Το μέλλον της κοινωνίας και του περιβάλλοντος, εξαρτάται από το αν αυτή η πάλη, στην οποία η παγκόσμια εργατική τάξη, μαζί με τους αγρότες, τους φοιτητές και πολλούς άλλους δίνει τους αγώνες της, θα αποσπάσει τον έλεγχο της κοινωνίας και της παραγωγής απ' αυτούς που τον έχουν τώρα».

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ	ΛΕΜΕΣΟΣ
Συνεδριάζει κάθε Τετάρτη στα γραφεια της Ε.Δ η ωρα 8:00μμ ακριβώς	Συνεδριάζει καθε Πεμπτη στα γραφεια της Ε.Δ. Ηπειρου9, η ωρα 8 μ.μ.
6/6: Παγκοσμιοποίηση και περιβάλλον	**7/6: Παγκοσμιοποίηση και περιβάλλον**
13/6: 1968 Η επαναστατική έκρηξη την προηγούμενη φορά	**14/6: 1968 Η επαναστατική έκρηξη την προηγούμενη φορά**
20/6:Πως θα είναι η σοσιαλιστική κοινωνία	**21/6:Πως θα είναι η σοσιαλιστική κοινωνία**
27/6: ΕΕ:Εχει σχέση με οποιοδήποτε εργατικό διεθνισμό;	**27/6: ΕΕ:Εχει σχέση με οποιοδήποτε εργατικό διεθνισμό;**

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 02 - 349959 Fax. 02-349770
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες
Συνδρομη για ενα χρονο
Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12
ΟΝΟΜΑ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Πώς μπορούμε ν' αλλάξουμε τον κόσμο;

γράφει ο Κρις Χάρμαν

Η μαζική δράση των εργατών μπορεί ν' αλλάξει τον κόσμο και όχι οι κοινοβουλευτικές μεταρρυθμίσεις ή η δράση κάποιων για λογαριασμό της εργατικής τάξης

Εκατομμύρια άνθρωποι σε όλο το κόσμο σιχαίνονται αυτό το παράλογο σύστημα του κέρδους και αντιστέκονται στις επιθέσεις που εξαπολύει καθημερινά. Για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια αρχίζει να διαμορφώνεται ένα μαζικό ρεύμα μέσα στους εργαζόμενους και τη νεολαία που λεει ότι αυτό το σύστημα δεν μας κάνει, χρειαζόμαστε μια διαφορετική κοινωνία. Αλλά πως θα το πετύχουμε; Μεταρρυθμίζοντας το υπάρχον σύστημα ή ανατρέποντάς το με επανάσταση;

Η προοπτική της μεταρρύθμισης φαίνεται από πρώτη ματιά πιο πρακτικά εφαρμόσιμη και ρεαλιστική. Ομως πριν περάσει πολύς καιρός, η ίδια η εμπειρία οδηγεί πολλούς ακτιβιστές να την αμφισβητήσουν. Βλέπουν αυτούς που εξέλεξαν διακηρύσσοντας ότι θα κρατήσουν μια σθεναρή στάση απέναντι στο σύστημα να καταλήγουν εκπρόσωποί του.

Ο Κεν Λίβινγκστον -ο δήμαρχος του Λονδίνου που εκλέχτηκε κόντρα στον υποψήφιο του Μπλερ- για χρόνια στήριζε τις διαδηλώσεις και ασκούσε κριτική στις μεθόδους της αστυνομίας. Τώρα όμως έτρεξε να δώσει συγχαρητήρια στους τραμπούκους της αστυνομίας που επιτέθηκαν με τα γκλομπ στις πρωτομαγιάτικες διαδηλώσεις. Οι μισοί από τους σημερινούς υπουργούς του Μπλερ πριν 20 χρόνια ήταν υποστηρικτές της αριστερής πτέρυγας του κόμματος με επικεφαλής τον Τόνυ Μπεν. Ο Ράμσαυ Μακντόναλντ ήταν ο πρωθυπουργός της κυβέρνησης των Εργατικών που το 1931 διέσπασε το κόμμα για να σχηματίσει κυβέρνηση με τους Συντηρητικούς. Πριν φτάσει εκεί, ήταν ο "αστέρας" της αριστερής πτέρυγας του Εργατικού Κομματος.

Η οικονομική εξουσία

Προδοσίες σαν τις παραπάνω δεν είναι απλά ατυχήματα. Πηγάζουν από μια βασική αδυναμία της μεταρρυθμιστικής στρατηγικής: η άποψη ότι το κοινοβούλιο είναι το κέντρο της εξουσίας. "Ελεγξε το κοινοβούλιο και έτσι θα ελέγξεις το σύστημα" είναι το επιχείρημα. Ομως η πραγματική δύναμη στο σύστημα βρίσκεται αλλού όχι στο κοινοβούλιο. 200 εταιρείες που διοικούνται από περίπου 1.500 "στελέχη" -τα οποία δεν τα έχει εκλέξει κανένας- κυριαρχούν στην οικονομία.

Διαθέτοντας αυτή τη δύναμη, μπορούν να κάνουν τη ζωή πολύ δύσκολη σε όποια κυβέρνηση αμφισβητεί τα συμφέροντά τους. Αυτό το ομολογούν οι ίδιοι, όταν λένε για παράδειγμα ότι δεν πρόκειται να επενδύσουν σε μια χώρα, μια περιοχή ή μια πόλη που δεν τους κάνει τα χατίρια. Ούτε οι στρατηγοί, οι δικαστές ή τα μεγαλοστελέχη των δημόσιων υπηρεσιών έχουν εκλεγεί.

Ολοι αυτοί προέρχονται σε μεγάλο ποσοστό από την άρχουσα τάξη, το 80% των στρατηγών και των δικαστών έχουν σπουδάσει σε ακριβά ιδιωτικά σχολεία. Μας λένε συνέχεια ότι "τα πολιτικά" δεν πρέπει να μπαίνουν εμπόδιο στη δουλειά τους, εννοώντας ότι απαιτούν πλήρη ασυλία από κάθε δημοκρατικό έλεγχο από τα κάτω. Στην πράξη όλοι αυτοί ακούνε χίλιες φορές προθυμότερα τις επιθυμίες των αφεντικών παρά τις δικές μας, που εξακολουθούν να μας θεωρούν περίπου σαν υπηρέτες τους.

Οταν ένας μπάτσος μας χτυπάει με το γκλομπ, τη διαταγή την έχουν δώσει αυτοί από πάνω. Η άρχουσα τάξη είναι αποφασισμένη να επιβάλει τη θέλησή της σε οποιαδήποτε κυβέρνηση είναι έστω και μετριοπαθώς αριστερή. Για παράδειγμα η ανώτερη ιεραρχία του υπουργείου των Οικονομικών έχει συνεργαστεί το 1931, το 1976 και το 1996 με τους βιομήχανους που μετέφεραν τις καταθέσεις τους στο εξωτερικό για να εκβιάσουν τις κυβερνήσεις των Εργατικών. Ο στρατός της Χιλής που περηφανευόταν ότι έχει οργανωθεί πάνω στο "βρετανικό μοντέλο" ανέτρεψε με ένα αιματηρό πραξικόπημα το 1973 την εκλεγμένη κυβέρνηση που δεν υπάκουε απόλυτα στις διαταγές της άρχουσας τάξης.

Οι μεγάλες επιχειρήσεις και το κράτος σπάνια φθάνουν σε αυτό το σημείο. Συνήθως οι αριστερές κυβερνήσεις και οι αξιωματούχοι αποφασίζουν πολύ γρήγορα ότι το να "κυβερνήσεις αποτελεσματικά" σημαίνει να υποτάσσσεσαι σε αυτούς που έχουν το χρήμα και τη δύναμη. Δεν είναι καθόλου παράξενο, όταν ακτιβιστές αηδιασμένοι από αυτά τα γεγονότα αναζητούν την απάντηση σε βίαιες μορφές δράσης ενάντια στην ιδιοκτησία, την αστυνομία και τους πολιτικούς. Ομως ούτε και αυτός ο δρόμος είναι πιο αποτελεσματικός στον αγώνα για να ξεφορτωθούμε από αυτό το σύστημα.

Μερικά σπασμένα παράθυρα, κάποια κτίρια παραδομένα στις φλόγες ή μερικοί τραυματισμένοι αστυνομικοί δεν πρόκειται να σταματήσουν τις πολυεθνικές να κάνουν καθημερινά κέρδη δισεκατομμυρίων και να καταστρέφουν τις ζωές εκατομμυρίων ανθρώπων. Πολλές φορές αυτοί οι εγκληματίες που έχουν την εξουσία χρησιμοποιούν τέτοιες εικόνες για να αποσπάσουν την προσοχή από την καθημερινή βιαιότητα του συστήματος. Αλλωστε, κάθε αστυνομία χρησιμοποιεί προβοκάτορες για να δυσφημίσει τους πολέμιους του συστήματος.

Μαζική δράση

Οι επαναστάσεις δεν ξεσπάνε επειδή μικρές ομάδες οργανώνουν βίαιες ενέργειες. Ξεσπάνε όταν μεγάλες μάζες ανθρώπων -που η εργασία τους είναι απαραίτητη για να λειτουργήσει το σύστημα- αρχίζουν να δρουν για δικό τους λογαριασμό.

Τέτοιες επαναστάσεις έχουν γίνει επανειλημμένα στην ιστορία. Και είναι πολύ πιο συχνό φαινόμενο τα τελευταία 200 χρόνια του σύγχρονου καπιταλισμού από οποιαδήποτε άλλη περίοδο στην ιστορία. Η Βρετανία είναι μια από τις λίγες ευρωπαϊκές χώρες που δεν έχουν ζήσει μια τέτοια επαναστατική περίοδο στην διάρκεια του 20ου αιώνα.

Από την ίδια του τη φύση ο καπιταλισμός είναι ένα άναρχο, παγκόσμιο σύστημα που μαστίζεται από ξαφνικούς πολέμους και οικονομικές κρίσεις. Οι άνθρωποι ανακαλύπτουν ότι δεν μπορούν να συνεχίσουν να ζουν με το παλιό τρόπο. Ερχονται αντιμέτωποι με το δίλημμα είτε να αποδεχτούν μια δραματική χειροτέρευση είτε να συγκρουστούν με τις επιλογές αυτού του συστήματος.

Δεν είναι δεδομένο ότι κάθε φορά θα γίνεται το δεύτερο. Ομως όταν κάτι τέτοιο συμβαίνει, ολόκληρη η κοινωνία μπαίνει σε κρίση. Καυγάδες ξεσπάνε στην άρχουσα τάξη όταν δεν μπορεί να φορτώσει τα προβλήματά της πάνω στις πλάτες μας. Αυτοί που δίνουν τις διαταγές στις επιχειρήσεις, στο στρατό και την αστυνομία αρχίζουν να αλληλοτρώγονται έστω και αν αυτό σημαίνει ότι ο έλεγχος που ασκούν στην κοινωνία αδυνατίζει.

Την ίδια στιγμή τεράστια κομμάτια εργαζόμενων αρχίζουν να αμφισβητούν πράγματα που τα θεωρούσαν δεδομένα στο παρελθόν. Ιδέες που πριν περιορίζονταν σε μερικούς επαναστάτες σοσιαλιστές, γίνονται η κοινή λογική για όλον αυτό τον κόσμο. Αποκτούν μαζική επιρροή οι απόψεις που λένε οι εργάτες να πάρουν στον έλεγχό τους τα εργοστάσια και να τα υπερασπίσουν ενάντια στους μηχανισμούς του κράτους.

Στις ένοπλες δυνάμεις διαμορφώνονται κινήματα των φαντάρων που αμφισβητούν τους αξιωματικούς. Απεργιακές επιτροπές από τους κατειλημμένους χώρους δουλειάς σχηματίζουν ένα δίκτυο εκλεγμένων εργατικών συμβουλίων -που ενώνει συνολικά τον εργαζόμενο πληθυσμό απέναντι στην παλιά τάξη πραγμάτων.

Τότε ανοίγει ο δρόμος για την επαναστατική αλλαγή, με τη δράση της πλειοψηφίας και χρησιμοποιώντας μόνο την ελάχιστη απαραίτητη βία. Τέτοιες προτάσεις μπορεί να φαίνονται ουτοπικές σε κανονικές συνθήκες "ηρεμίας" όταν οι περισσότεροι αρκούνται σε αυτά που είναι διατεθειμένο να δώσει το σύστημα. Παρόλα αυτά, όταν όλες οι πολιτικές, οικονομικές, κοινωνικές σχέσεις αρχίζουν να αμφισβητούνται τέτοιες ιδέες φαίνονται ρεαλιστικές και υλοποιήσιμες.

Επαναστατικό κόμμα

Ομως ακόμα και σε μια τέτοια στιγμή, χρειάζονται τα επιχειρήματα και η οργάνωση της δράσης προς αυτή την κατεύθυνση. Σε μια τέτοια φάση, ο ρόλος των επαναστατών είναι αποφασιστικός. Ακόμα και σε επαναστατικές εποχές υπάρχουν σε κάθε χώρο δουλειάς και γειτονιά άνθρωποι που συνεχίζουν να αναπαράγουν όλες τις παλιές ιδέες που καλλιεργούν οι μηχανισμοί του συστήματος. Ιδέες που θέλουν να χωρίσουν τους εργάτες με το ρατσισμό, τον εθνικισμό, την υποταγή στην άρχουσα τάξη.

Υπάρχουν επίσης αυτοί που συνεχίζουν να ακολουθούν το δρόμο του ρεφορμισμού, που λένε ότι δεν χρειάζεται να ανατρέψουμε το σύστημα, θα το αλλάξουμε αργότερα σιγά-σιγά. Απόψεις σαν τις παραπάνω μπορούν να πετύχουν να ανακόψουν την δυναμική των εργατών δίνοντας στην άρχουσα τάξη το χρόνο να ανασυνταχθεί και να πάρει εκδίκηση. Αυτό συνέβη στην Γερμανία μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο και στην Χιλή το 1973.

Σε τέτοιες στιγμές της ιστορίας, η αναμέτρηση ανάμεσα στις ιδέες της μεταρρύθμισης και της επανάστασης είναι ζητήματα ζωής και θανάτου. Είναι σίγουρο ότι θα ξαναζήσουμε τέτοιες στιγμές στον 21ο αιώνα κάτω από την επίδραση των οικονομικών κρίσεων, των "πολέμων των άστρων", του φαινομένου του θερμοκηπίου, της εξαθλίωσης ολόκληρων ηπείρων. Βέβαια δεν βρισκόμαστε σε αυτό το σημείο ακόμα στην Βρετανία. Η αντίσταση ενάντια στο σύστημα μόλις τώρα αρχίζει να αναζωπυρώνεται μετά τις ήττες της δεκαετίας του '80.

Γι' αυτό το λόγο το επιτακτικό άμεσο καθήκον είναι να χτίσουμε την ενωμένη δράση όλων αυτών που κριτικάρουν το υπάρχον σύστημα και την κυβέρνηση του Μπλερ από τα αριστερά. Μέσα από το αντικαπιταλιστικό κίνημα, την Σοσιαλιστική Συμμαχία και το Σοσιαλιστικό Κόμμα της Σκοτίας, οι επαναστάτες μπορούν να οργανώσουν την πάλη ενάντια στο σύστημα μαζί με χιλιάδες άλλους αγωνιστές που επηρεάζονται σε κάποιο βαθμό από τις ιδέες του ρεφορμισμού. Ομως κομμάτι της κοινής δράσης είναι και η συζήτηση για το δρόμο που πρέπει να ακολουθήσουμε αν θέλουμε να φτάσουμε στην τελική νίκη, την συνολική ανατροπή του καπιταλισμού.

εργατικη δημοκρατια

ΕΛΛΑΔΑ: Δεύτερη παναπεργία σε ένα μήνα

"Δεν παζαρεύουμε συνεχίζουμε!"

Σε λιγότερο απο ένα μήνα τα συνδικάτα του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα κάλεσαν δεύτερη Πανεργατική 24ωρη απεργία. Η κυβέρνηση υπολόγιζε ότι η δεύτερη Πανεργατική της 17 Μάη θα ήταν μικρότερη από την προηγούμενη (26 Απρίλη) και θα άναβε το πράσινο φως για να καθίσουν τα συνδικάτα στο τραπέζι του διαλόγου.

Αλλά το ποτάμι των απεργών που πλημμύρισε τους δρόμους σε όλες τις πόλεις δεν έδειχνε καμιά τέτοια διάθεση. Αντίθετα, όλα έδειχναν ότι τώρα μόλις ξεκινάει. Η έκταση της απεργίας στις 17 Μάη ήταν μεγαλύτερη από τις 26 Απρίλη. Οι ίδιες οι εργοδοτικές οργανώσεις υπολόγισαν ότι στον ιδιωτικό τομέα τα ποσοστά συμμετοχής τη δεύτερη φορά ήταν μεγαλύτερα από την πρώτη! Το ρεύμα της Πανεργατικής παρέσυρε και τα μικρά μαγαζιά και βιοτεχνίες. Στην Αθήνα συμμετοχή στην απεργία δήλωσε ακόμα και ο Σύλλογος Εκδιδομένων Γυναικών γεμίζοντας την οδό Φυλής με τις αφίσες του. Η συγκέντρωση στο Πεδίο Αρεως ήταν ξανά τεράστια, παρόλο που αυτή τη φορά δεν υπήρχε κανένα μέσο μεταφοράς, αφού απεργούσαν και τα ταξί και τα πούλμαν. Μέχρι και οι λιμουζίνες πολυτελείας στο νέο αεροδρόμιο στα Σπάτα ακινητοποιήθηκαν.

Να πληρώσουν οι πλούσιοι

Η επιτυχία της πανεργατικής ήταν καθολική. Μέχρι και τα σώματα ασφαλείας, αστυνομία, πυροσβεστική συμμετείχαν στις κινητοποιήσεις. «*Μας έχουν βάλει στα σώματα ασφαλείας μόνο και μόνο για να μας στερούν το δικαίωμα στην απεργία. Δεν είμαστε ένοπλο σώμα αλλά είμαστε δίπλα στον πολίτη για την προστασία της ζωής και της περιουσίας του. Γι' αυτό συμμετείχαμε ενεργά και με πανό και στην προηγούμενη πανεργατική και στην Πρωτομαγιά και σήμερα*», δήλωσε στην Εργατική Αλληλεγγύη (εφημερίδα του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος) ο Κώστας Τζιαβάρας, πυροσβέστης. «*Πολλοί συνάδελφοί μας*» συμπλήρωσε «*έχουν χαθεί άδικα την ώρα του καθήκοντος. Ζητάμε να χαρακτηριστεί το επάγγελμά μας ως ανθυγιεινό και επικίνδυνο. Ξέρω ότι υπάρχουν και άλλοι κλάδοι που διεκδικούν το ίδιο. Συμφωνούμε μαζί τους και είμαστε αλληλέγγυοι*»

Η διάθεση που έβγαινε απο όλους τους εργαζόμενους ήταν η συνέχιση του αγώνα: «*Ο αγώνας πρέπει να συνεχιστεί*», δήλωσε στην Ε.Α. ο Θύμιος Τσούνας, Πυρονόμος. «*Να πληρώσουνε αυτοί που τα κλέψανε. Δηλαδή οι κυβερνήσεις που μέχρι σήμερα λειτουργήσανε σαν πλασιέ των πολυεθνικών και οι κεφαλαιούχοι που τα τσέπωσαν και την κάνανε. Αυτοί θα πρέπει να πληρώσουν και να μην προβάλουνε ότι δεν υπάρχουν χρήματα. Υπάρχουν και τα έχουν στείλει στις τράπεζες της Ελβετίας και στα πουγκιά τους. Οι εργαζόμενοι πρέπει να επιμείνουν για να τα πάρουν πίσω. Η ΓΣΕΕ και η ΑΔΕΔΥ δεν πρέπει να πάνε στους ψευτοδιαλόγους. Διάλογος είναι εδώ αυτό που γίνεται σήμερα και θα πρέπει να συνεχίσει*». Στο ίδιο μοτίβο μίλησε και ο Παναγιώτης Βαρβέρης, εργαζόμενος στον Τύπο: «*Η συγκέντρωση είναι πολύ καλή. Δείχνει ότι ο κόσμος ενδιαφέρεται και έχει αρχίσει να βγαίνει πάλι στο δρόμο. Δεν έχει να κάνει μόνο με την ασφάλιση, αλλά έχει αρχίσει να προβληματίζεται γενικότερα για το μέλλον. Ο κόσμος διατίθεται να αντισταθεί. Αυτό νομίζω ότι δείχνει η δεύτερη συγκέντρωση. Αυτό που γίνεται εδώ πέρα πρέπει να γίνει και σε όλη την Ευρώπη, δεν μπορούμε να βγούμε αλλιώς από το αδιέξοδο.*»

Ελιγμός

Η πόρτα για το διάλογο όχι μόνο δεν άνοιξε όπως περίμενε η κυβέρνηση αλλά η επιτυχία της δεύτερης πανεργατικής δεν αφήνει πολλά περιθώρια για ελιγμούς. Παρ' ολα αυτά η κυβέρνηση προσπαθεί να περάσει τον διάλογο απο το παράθυρο. Εστειλε επιστολή στη ΓΣΕΕ και ζητάει να δημιουργηθεί μια Επιτροπή Εμπειρογνωμόνων που να εξετάσει τις δυο μελέτες για το Ασφαλιστικό, την κυβερνητική που έφτιαξε μια βρετανική εταιρία και την εργατική που έφτιαξε το ΙΝΕ/ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ.

Η κυβέρνηση επιμένει ουσιαστικά ότι τα συνδικάτα πρέπει να παζαρέψουν ανάμεσα στις προτάσεις των Βρετανών "ειδικών" που ανεβάζουν τα όρια ηλικίας για τη σύνταξη στα .... 67 χρόνια και στα εργατικά αιτήματα που απαιτούν επέκταση των Βαρέων και Ανθυγιεινών, δηλαδή σύνταξη στα 55. Θέλει ακόμη η κυβέρνηση να εξασφαλίσει ότι το κόστος απο τα ελλείματα του ασφαλιστικού θα καλυφτούν απο τους ίδιους τους εργαζόμενους

Αυτό όμως βρίσκεται πολύ μακριά απο αυτό που έκφρασαν οι απεργοί με τα συνθήματα τους στην παναπεργία: "Ούτε βήμα πίσω", "Ούτε μια μέρα παραπάνω, ούτε μια δραχμή λιγότερο".

Αντεπίθεση

Με τις δυό Πανεργατικές χιλιάδες εργαζόμενοι ξαναέβαλαν τον μαχητικό συνδικαλισμό μέσα στους χώρους δουλειάς λυγίζοντας τη λυσσαλέα αντίδραση των εργοδοτών. Είναι μια τεράστια κατάκτηση που μπορεί και πρέπει να μεταφραστεί σε νέες κατακτήσεις και όχι σε "συνάντηση στα μισά του δρόμου" με την κυβέρνηση και τ' αφεντικά.

Η ηγεσία της ΓΣΕΕ ξέρει καλά ότι αυτή είναι η απαίτηση που ακούστηκε με την επιτυχία της νέας Πανεργατικής. Οι "Κασσάνδρες" που έλεγαν ότι δεν μπορεί η ΓΣΕΕ να καλεί συνέχεια πανεργατικές απεργίες διαψεύστηκαν. Η στάση που διαμορφώνεται στην ηγεσία της ΓΣΕΕ είναι ότι πριν από το διάλογο πρέπει να μπει στο τραπέζι πιο καθαρά, συγκεκριμένα και δεσμευτικά η δημόσια χρηματοδότηση για το ασφαλιστικό σύστημα. «*Με ακάλυπτη επιταγή, δεν πάμε στο διάλογο*», ήταν ο τίτλος των Νέων για τη θέση της ΓΣΕΕ. Το γεγονός ότι η ΓΣΕΕ βάζει μια τέτοια προϋπόθεση για το διάλογο δείχνει ότι η πίεση της βάσης βάζει φρένο σε όσους θα ήθελαν να τρέξουν στο τραπέζι. Ανοίγει ακόμη την προοπτική το κίνημα να περάσει στην αντεπίθεση με αιτήματα για το 35ωρο, για αυξήσεις στους μισθούς, για νομιμοποίηση των μεταναστών οι οποίοι μπορούν έτσι να συμβάλουν και στην ενίσχυση των ασφαλιστικών ταμείων.

Μετά τις Πανεργατικές Απεργίες, υπάρχει σε κάθε χώρο δουλειάς ένα κομμάτι που πρωτοστάτησε στις μάχες των πανεργατικών. Εκεί βρίσκεται η ελπίδα ότι όλα αυτά, η βάση μπορεί να τα επιβάλει στις ηγεσίες έτσι ώστε όταν ανοίξει ο νέος κύκλος απεργιών η νίκη να είναι ολοκληρωτικά με τη μεριά των εργατών.